

De Traan
van de Bloem

De Traan van de Bloem
COAB 2018

Het Implantaat
De Verpleegster
De Meisjesgek
De Verborgen Wereld
Kraak en het Spook Mysterie
De Poppenmakers
Doosje met Geheimen
De Bloem

Het Implantaat

Een gezin woonde op vijf hoog in een flat. Het waren drie jongens, een meisje en een vader en moeder. Joost, Herman en André heetten de drie jongens. Herman, de middelste van de zonen, was verliefd op een meisje genaamd Herma, maar zij viel niet op hem. Zij viel namelijk op vrouwen. Toen probeerde hij het bij een meisje die Annelies heette, maar die viel ook alleen maar op vrouwen. 'Je kiest wel telkens de verkeerden uit,' zei moeder hem weleens. Maar op een mooie dag kwam hij thuis met een meisje dat Marijke heette. Hij straalde helemaal, en moeder straalde ook. Ze was blij voor haar zoon. Alles scheen goed te gaan.

André had ook een meisje, genaamd Rosalie, maar dat was geen makkelijke. Vaak kwam hij met een blauw oog thuis. Joost en Sandra hadden verder een goed huwelijk. Allemaal woonden ze in dezelfde flat. Vader en moeder hadden gezegd dat de jongens meisjes moesten uitkiezen uit de flat. Dat was het gemakkelijkste. Er woonden ook veel Aziaten in de flat. Die konden heel lekker koken. Daar gingen ze ook vaak bij eten. Ook hun burens waren Aziaten. Ze waren door de hele flat verspreid. Ze vroegen zich weleens af waarom er zoveel Aziaten in de flat waren, maar er waren over het algemeen gewoon veel Aziaten in de stad. Het waren vluchtelingen van de oorlog. Ze maakten vaak muziek om van hun oorlogs-herinneringen af te komen.

De oorlog was heel zwaar. De Amerikanen hadden het hele continent van de Aziaten ingenomen en voerden een zwaar bewind. Met grote helicopters kwamen ze daar, en hadden een dwang bevel gegeven. Er moesten muziek-implantaten in de botten van de Aziaten komen, waardoor ze gedwongen naar Amerikaanse muziek moesten luisteren. Het bonste door hun hele lichaam heen en beheerste hun gedachtenleven. Daarom zijn velen gevlucht. Ze deden dat vroeger ook bij de indianen, en er bestonden daarom bijna geen indianen meer. Eén van de laatste indianen woonde nog op de flat, in een hoekje. Hij heette Patrillo. Herman was goed bevriend met Patrillo. Patrillo vertelde Herman altijd verhalen over de oorlog, en dan gruwelde en huiverde hij.

Patrillo's vader was de baas van een groot pretpark. Patrillo mocht daar altijd gratis naartoe, en hij nam Herman vaak mee. Herman keek altijd zijn ogen uit in het pretpark. Het was er ook heel leerzaam. Er waren sprekende standbeelden die over de oorlog vertelden.

Patrillo's moeder woonde niet meer bij zijn vader. Zij woonde ergens anders. Ze draaide altijd alles om wat je zei. Patrillo ging er niet graag naartoe, maar hij moest van zijn vader. Herman ging weleens met hem mee. Ook als Herman wat zei draaide ze het altijd om. Herman vond het een hele gevaarlijke vrouw, maar hij deed het voor Patrillo. Patrillo zei dat ze zo geworden was door de oorlog. Op een dag toen Patrillo en Herman bij de moeder van Patrillo waren was er ook een indiaans meisje. Het moest één van de laatste indiaanse meisjes zijn die bestond. Herman werd direct smoorverliefd op het meisje en vergat Marijke helemaal. Maar het meisje moest niet veel van hem hebben. Herman kon wel merken dat ze erg was aangetast door de oorlog. Het scheen dat de moeder van Patrillo haar had geadopteerd, omdat haar ouders niet meer leefden. Herman wilde sinds toen graag naar de moeder van Patrillo, allemaal om dat meisje te zien. Patrillo werd er zo gek van dat hij op een gegeven moment zei : 'Dan ga je maar alleen, als je zo vaak wil.' Herman was niet meer te stoppen.

Eigenlijk was het pure mishandeling wat daar gebeurde. Patrillo's moeder was nog wel erger naar

Herman toe als hij alleen kwam, en het meisje gedroeg zich ook precies als haar adoptie-moeder. Maar ja, Herman was verliefd, en liefde maakt blind. En hij liet het allemaal maar toe, tot blauwe ogen aan toe. Patrillo was kwaad, maar hij liet Herman maar gaan. 'Die jongen is helemaal het spoor kwijt,' zei hij weleens. Herman had medelijden met Patrillo's moeder en haar geadopteerde dochter, vanwege de oorlog. Hij dacht dat hij ze misschien kon helpen. Hij probeerde ze in principe gewoon om te kopen, en op een dag was dit gelukt en was het ijs gebroken. Nu nam hij het indiaanse meisje mee naar huis als zijn nieuwe vriendin. 'Zou je dat wel doen, jongen,' zei zijn moeder, 'zo'n oorlogsvluchteling?'

'Dan heb ik in ieder geval het idee dat ik wat beteken,' zei Herman.

'Je hebt een gouden hart, Herman,' zei moeder.

Op een dag waren ze getrouwd en gingen in de flat wonen. Vaak gingen ze nog naar haar adoptie-moeder, die hij ook omgekocht had. Maar op een dag vielen de Amerikanen binnen, en iedereen werd gedwongen muziek-implantaten in de botten te krijgen.

'We moeten hier weg, Herman,' zei het indiaanse meisje toen ze een brief daarover ontvingen. Herman raakte in paniek. 'Waar kunnen we naartoe?' vroeg hij radeloos.

'Ik weet wel wat,' zei het indiaanse meisje. 'Ik ben bevriend met een Amerikaanse piloot. Hij vond eens mijn ouders dood, en heeft me toen naar dit land gebracht.' Met een telefoontje was het gebeurd. De Amerikaanse piloot zou hen ophalen en hen ergens anders naartoe brengen. Hij wist wel een plaatsje waar het Amerikaanse leger nooit een overval zou doen.

'En waar is dat plaatsje?' vroeg Herman.

Het indiaanse meisje was al bezig haar spullen bij elkaar te rapen. 'Hij zei niet waar het was,' zei het indiaanse meisje.

Na een paar uur landde het vliegtuigje van de Amerikaanse piloot achter de flat waar Herman en het indiaanse meisje al met hun spullen stonden. De Amerikaanse piloot schoof het raampje naar beneden. 'Sorry dat ik een beetje laat ben, stap maar in,' zei hij. Ze gingen het vliegtuigje in, en Herman maakte kennis met de piloot. De piloot stak zijn hand uit met een zwarte handschoen. Hij had ook een helm op. 'Waar gaat u ons naartoe brengen?' vroeg Herman.

'Oh, ik weet wel een plaatsje,' zei de Amerikaanse piloot.

'Maar waar?' vroeg Herman.

'Dat zul je wel zien,' zei de Amerikaanse piloot.

Ze moesten lang vliegen. De Amerikaanse piloot ging met hen over berg en dal, en toen over zee.

Na een tijd kwamen ze aan bij een groot gevangenis-complex.

'Maar dat is een gevangenis,' zei Herman.

'Dat weet ik,' zei de Amerikaanse piloot. 'Maar hier werk ik, en ik kan ervoor zorgen dat die muziek-implantaten niet in jullie komen.'

'Hoe ga je dat doen?' vroeg Herman.

Ze stapten uit nadat ze geland waren, en de Amerikaanse piloot nam hen mee naar zijn kantoor. 'Hier zijn jullie veilig,' zei hij, 'maar kom niet buiten het kantoor.'

Het kantoor was gelukkig groot. Het had een aantal slaapkamers en zelfs een badkamer. 'Perfect,' zei het indiaanse meisje. Herman maakte zich zorgen om zijn familie en om Patrillo. 'We moeten sterk zijn,' zei het indiaanse meisje. 'Dit was een buitenkansje.'

Hier leefden ze verder voort. Ze kregen ook kinderen. Er was ook een keukentje. Het was alles wat ze hadden. Herman dacht veel na over zijn land. Hij vroeg zich af of er ooit bevrijding voor hen zou komen, of misschien hadden ze ook kunnen vluchten. Op een dag was de Amerikaanse piloot weer op zijn kantoor, en Herman begon veel vragen te stellen, ook om de reden waarom de muziek-implantaten werden opgedrongen aan zovelen. De Amerikaanse piloot wilde daar niks over zeggen. Hij zei dat hij een zwijgplicht had, dus daar werden ze ook niet veel wijzer van.

Herman had er een gesprek over met zijn indiaanse vrouw of zij het misschien wist.

'Hij heeft het mij weleens verteld,' zei de indiaanse vrouw, 'in een zwak moment.'

'Nou, vertel het dan,' zei Herman.

Zijn indiaanse vrouw schudde haar hoofd. 'Hij zei erbij dat als ik het zou doorvertellen dan zou mijn implantaat ontploffen, en daarbij mijn gehele lichaam.'

'Dus jij hebt ook al zo'n implantaat?' vroeg Herman geschrokken.

Ze knikte.

'Waarom heb je mij dat nooit verteld? En hoe kan het implantaat er weer uit?' vroeg Herman.

'Ik mag er niet teveel over praten,' zei ze zacht. 'Want als ik er teveel over praat dan kan het ook al ontploffen.'

Herman begon te snikken. 'Laten we dan maar stoppen erover te praten. Ik wil je niet in levensgevaar brengen,' zei hij.

'Ik voel het aan,' sprak ze, 'of het wel of niet kan. Ik heb ermee leren leven en ben er gevoelig voor.'

'We vinden wel een weg,' zei Herman, terwijl hij zijn arm om haar heen sloeg, maar ze duwde de arm weer weg. 'Op zulke momenten kan lichamelijk contact ook fataal zijn,' zei ze, 'want dan kan het implantaat oververhit raken en ontploffen.'

'Sorry,' zei Herman, en verwijderde zich verder weg van haar.

'Wat een onding,' zei Herman boos.

Ineens rolde Herman's oog uit zijn hoofd en viel op de grond, waar het ontplofte. Herman schrok en greep met zijn handen naar zijn hoofd. 'Ook een geheim implantaat!' riep het indiaanse meisje.

'Nee!' riep Herman, 'dit kan niet waar zijn!' Op dat moment kwam de Amerikaanse piloot binnen, terwijl ook zijn oog eruit rolde en explodeerde. 'Kom,' zei hij. 'We moeten hier weg. De implantaten hebben een malfunctie.'

'Het lijkt erop alsof we lopende implantaten zijn !' riep Herman boos. Ze renden naar het vliegtuig met hun twee kleine kinderen en wat spullen, de Amerikaanse piloot volgende.

'Wat moeten we nu doen ?' vroeg Herman in paniek.

'Ik weet nog wel wat,' zei de Amerikaanse piloot.

'Er tikt wat in me,' zei de indiaanse vrouw.

'Dat is het implantaat,' zei de Amerikaanse piloot. 'Het moet er zo snel mogelijk uit.'

'Maar hoe ?' vroeg de indiaanse vrouw.

'Ik weet nog wel een adresje,' zei de Amerikaanse piloot. 'Een vriend van mijn vader werkte voor het leger als professor, dus hij heeft van al deze dingen wel verstand.'

Na een tijd vliegen, wat wel een eeuwigheid leek te duren, kwamen ze uiteindelijk aan bij een wolkenkrabber. Hier moesten ze het vliegtuig uit en een lift in. Helemaal bovenin was het kantoor van de professor. Het was een wolkenkrabber van het leger. De professor zag direct wat er aan de hand was. 'Inderdaad een malfunctie,' zei de professor. Hij had een witte jas aan met zwarte handschoenen. Het implantaat van het indiaanse meisje was zo aan het tikken en pulseren dat er een grote bobbel te zien was op haar huid. 'Het moet er inderdaad zo snel mogelijk uit,' zei de professor. 'We hebben geen tijd meer te verliezen.'

'Doe dan wat !' riep Herman. De professor keek naar de Amerikaanse piloot. 'Er moet een vervanging zijn, anders gaat het niet lukken,' zei de professor.

'Is er vervanging ?' vroeg de Amerikaanse piloot.

'Ik ben bang van niet,' zei de professor. Plotseling rolde er ook een oog uit het hoofd van de professor en ontplofte toen. Toen viel ook zijn neus eruit en explodeerde. 'Drommels,' zei de professor. 'Dit is echt een hele zware malfunctie dan.' Nog meer lichaamsdelen van hen begonnen eraf te vallen en te exploderen, en de huid van het indiaanse meisje begon eraf te glijden. Nu was het implantaat duidelijk zichtbaar, en het gaf oogverblindende lichtstoten. Herman had nog maar één oog en terwijl hij zijn laatste oog dichtkneep liep hij op het implantaat in zijn indiaanse vrouw af. Ineens was er een enorme explosie. Alles stond in brand, en zijn vrouw werd als een lappen pop weggeslingerd. 'Nee !' riep Herman. Alles wat hij nog kon zien was de professor die daar stond in zijn witte jas. Zwarte handschoenen grepen hem vast, en sleurden hem mee. 'Naar het vliegtuig !' werd er geroepen. 'Dit zijn malfuncties van de hersen-implantaten !' Het leek wel alsof de stemmen driedubbel waren, en de geluidsgolven kwamen alleen trillerig door. Herman werd in het vliegtuig getrokken, en toen viel hij bewusteloos. Heel in de verte kon hij nog stemmen horen, maar die werden steeds vager.

Hij kwam weer iets bij, en zag nog steeds de zwarte handschoenen. Het leek wel alsof ze hem aan het opereren waren. 'Nee !' riep hij. Maar er kwam niets uit zijn mond. Toen zag hij dat zijn hersenen werden geopereerd. Er werd een klein orgaantje uitgetrokken, en er werd iets anders ingedaan. Toen werd het gehecht. Hij werd pas echt wakker in het ziekenhuis. Hij zag het glimlachende gezicht van zijn indiaanse vrouw. 'Hij is wakker,' zei ze stralend.

'W... wat is er gebeurd ?' zei hij stamelend.

'Je had het telkens over oorlog,' zei de indiaanse vrouw, 'oorlog, oorlog, zei je, en toen raakte je bewusteloos.'

'Waar is de Amerikaanse piloot?' vroeg Herman.

'Ik ken geen Amerikaanse piloot,' zei de indiaanse vrouw lachend.

'En de professor?' vroeg Herman.

'Huh?' zei ze weer lachend. 'Ik ken al die mensen niet, maar ik ben blij dat je weer wakker bent.'

'Maar de Amerikaanse piloot die ons gered had,' zei Herman. 'Waar is die?'

'De enige die mij heeft gered ben jij,' zei ze met een grote glimlach.

Einde

De Verpleegster

Edgar en Rocco woonden met hun ouders in een groot huis. Ze hadden ook nog een zusje. Ze kregen altijd duur technisch speelgoed want hun vader had een hele goede baan waar hij dik mee verdiende. Ze woonden in een rijtjeshuis, maar de huizen waren erg groot. Ze woonden dichtbij een rivier en aan een weiland. Dichtbij was ook het bos, maar er zaten enkele wijken nog tussen. Op een dag kreeg Edgar een ongeluk met zijn motor. Hij moest naar een ziekenhuis helemaal naar de andere kant van het land, waar ze gespecialiseerd waren in het type wonden die hij had. Hij moest daar heel lang blijven, maar soms bezochten hij en een verpleegster het natuurmeer dichtbij het ziekenhuis. Hij knapte daar erg van op. Ook ging hij soms een paar dagen logeren bij een oudtante in de buurt toen het wat beter met hem ging. Hij ontmoette daar ook een neefje die hij nog nooit eerder had gezien. Hij had wel veel over het neefje gehoord. Het neefje had het erover hoeveel hij wiskunde haatte, maar Edgar vond wiskunde een mooi vak.

Maar op een dag maakte de oudtante een hele vervelende opmerking naar Edgar, en hij wilde er niet meer naar terug. Hij bleef toen gewoon in het ziekenhuis om verder te revalideren. Hij vond de natuur zo prachtig in dit gebied, dat hij eigenlijk niet naar zijn huis terugwilde, en besloot op advertenties te reageren van aangeboden huizen. Na een tijdje had Edgar een leuk huisje gevonden ergens in het gebied van het ziekenhuis. Er waren veel wijken waaruit hij kon kiezen. Ook het

neefje woonde hier ergens in de buurt en die kwam hem soms opzoeken.

Edgar was verliefd geworden op zijn verpleegster en al snel hadden ze een relatie en zij kwam bij hem inwonen. Maar op een dag ging zij er met een ander vandoor. Edgar raakte toen in een depressie, en vroeg zich af of ze zich dan nog wel verpleegster mocht noemen. Hij maakte een afspraak met de directrice van het ziekenhuis om zijn verhaal te doen, en hij deed er alles aan om ervoor te zorgen dat de verpleegster die hem bedrogen had ontslagen zou worden. Maar de directrice deed er allemaal erg gemakkelijk over, alsof het allemaal zo hoorde.

'Dus ik ga naar het ziekenhuis, en kom er depressief vandaan, is dat de bedoeling?' vroeg Edgar boos.

'De bedoeling is dat je voor jezelf leert te vechten, creatief te worden, en dat gebeurt niet als wij allemaal om je heen blijven,' zei de directrice. 'Eens moet je ons loslaten, Edgar, en het zelf doen. We kunnen niet altijd voor je blijven zorgen.'

'Heeft u geen andere verpleegster voor mij?' vroeg Edgar.

'Nee,' zei de directrice. 'Lichamelijk ben je nu weer gezond. Als je depressief bent dan moet je ergens anders wezen.'

'Waar dan?' vroeg Edgar.

'Er is een ander ziekenhuis speciaal voor dat soort dingen,' zei de directrice, en gaf hem een klein boekje, een prospectus met informatie over het ziekenhuis.

Edgar begon direct te lezen, en er stonden wat plaatjes op. Het was ook een soort school.

'Nou, dat lijkt me wel wat,' zei Edgar, 'want ik ben flink depressief, en ik kom hier nooit helemaal zelf doorheen.'

'Goed,' zei de directrice. 'Ik zal contact met hen maken voor jou. Dan krijg je er nog wel bericht over.'

Verschillende weken later kreeg Edgar een brief van het ziekenhuis waarin hij werd uitgenodigd te komen. Hij was inmiddels nog depressiever geraakt. Het ziekenhuis was niet ver weg. Het lag ergens achter een zandverstuiving. Edgar kreeg een nieuwe verpleegster. Ze hielp hem goed, en al snel raakte Edgar weer verliefd. Hij zei toen direct tegen zichzelf: 'Zou je dat nu wel doen?' Maar hij kon het niet helpen. 'Ze zal je laten vallen als een baksteen, net als de vorige, omdat ze meerdere klanten hebben, en dat noemen ze therapeutisch,' zei hij tegen zichzelf. En het was hier ook verboden een relatie aan te gaan met iemand van de verpleging. Ze hield ook direct de boot af toen hij erover begon. 'Koude bedoening,' dacht Edgar bij zichzelf. Hij was het altijd gewend dat vrouwen en meisjes bij bosjes voor hem vielen, omdat hij 'zo aardig was', zoals ze altijd zeiden. Niemand was in hun ogen zo aardig als Edgar. Zijn oudtante had dus de vervelende opmerking gemaakt dat hij zo geliefd was bij de dames vanwege zijn geld. Daarom wilde hij haar nooit meer zien. Hij vond dat een grove belediging. Hij wilde over zichzelf denken als een aardig iemand, niet zomaar iemand met veel geld. Hij kwam uit een hele rijke familie, maar dat kon soms ook een vloek zijn. Sommige mensen haatten hem, alleen maar omdat hij zo rijk was, en vaak waren ze ook jaloers.

Edgar raakte door het koude gedrag van de verpleegster nog depressiever. Op een dag vluchtte hij weg. Keihard scheurde hij over de weg met zijn motor. Het had hem kwaad gemaakt, en voordat hij

er erg in had kreeg hij weer een ongeluk en kwam weer terecht in het eerste ziekenhuis waar hij de verpleegster waarmee hij een relatie had gehad weer tegenkwam.

'Zo Edgar, dus je bent weer bij me terug ?' vroeg ze aan Edgar die helemaal op een bed voor pampers lag.

'Ik lig weer in diggelen,' zei Edgar. 'Heb je nu je zin ?'

'Dat komt goed uit,' zei de verpleegster, 'want ik ben ook bij mijn vorige vriend weggegaan.'

'Ja, maar mij krijg je niet meer terug,' zei Edgar.

'Je bent al terug,' glimlachte ze. 'Ik kan alles doen met je wat ik wil,' zei ze terwijl ze haar tongetje uitstak.

'Goed,' zei Edgar. 'Maar het is maar tijdelijk. Als ik weer beter word ben ik weg.'

'Neem je me dan weer mee zoals de vorige keer ?' vroeg de verpleegster.

'Nee,' zei Edgar, 'want ik weet precies waar dat op uitloopt. Dan ga je daarna weer bij me weg, en word ik weer depressief, en kan ik naar dat andere ziekenhuis om me weer zo kwaad te maken zodat ik weer een ongeluk krijg. Jullie verdienen er goed aan.'

'En dat is nu juist de bedoeling,' zei de verpleegster. 'Want wij werken voor verkeersvoorlichting, en wij hopen zo dat slachtoffers het eens een keer door gaan krijgen dat ze niet het verkeer inmoeten als ze dronken zijn, kwaad zijn, of zwaar depressief. Nog sterker : Ik werk voor de spoorwegen, en hoop hiermee dat je iets vaker de trein pakt.'

Edgar keek haar verbaasd aan. 'Dus ik heb gewoon met een lopend verkeersbord te maken ? Wat is dat voor een rare boel hier ?'

'Dat moet u zo niet zien, mijnheer,' zei de verpleegster ineens heel deftig. 'Ik ben een geheime wijkagente. Heus, wij hebben het beste met u voor.'

Edgar werd kwaad en probeerde op te staan, maar krampte toen weer ineen van de pijn.

'Heus, mijnheer, het is het beste zo,' sprak de verpleegster. 'Alleen als u hier nooit meer weg zou kunnen zou ik voor altijd de uwe zijn. En ik heb een nare mededeling voor u dat u met negenennegentig procent zekerheid blijvend invalide zal zijn dit keer.'

'Waarom de negenennegentig procent ?' vroeg Edgar.

'Omdat we in dit ziekenhuis nooit nooit mogen zeggen of altijd,' zei de verpleegster.

'Dus het is ook voor negenennegentig procent zeker dat je dit keer bij me zult blijven ?' vroeg Edgar.

'Ja,' zei de verpleegster. 'Zolang je hier niet weg kunt kom je van mij ook niet af. We verlaten alleen mensen die het zelf allemaal kunnen. Ik had het al lang genoeg met je volgehouden de vorige keer. Ik was zelfs nog bij je toen je alweer thuis was.'

'Dus scheiding is alleen voor de gezonden ?' vroeg Edgar.

'Natuurlijk,' zei de verpleegster. 'We mogen nooit een zieke in de steek laten. Dan zouden we ons beroep zwaar schenden.'

'Wil je dan met me trouwen tot de dood ons scheidt ?' vroeg Edgar.

'Ik trouw met je totdat de gezondheid ons scheidt,' zei de verpleegster. 'We kunnen dus alleen maar voor negenennegentig procent trouwen.'

'Dan heb ik dus nog geen zekerheid,' zei Edgar.

'Kun je nog een extra verzekering voor aanvragen,' zei de verpleegster.

'Laat maar,' zei Edgar. 'Ik denk dat ik er genoeg van heb, maar als ik hier nooit meer wegkom dan zit er denk ik niets anders op dan met je te trouwen onder deze vreemde voorwaarden.'

'Dus toch ?' vroeg de verpleegster. 'Maar dan niet gaan simuleren, hè, alsof je allang geen rolstoel meer nodig hebt, maar er toch inblijft om mij.'

'Nou ja,' zei Edgar. 'Ik zal er natuurlijk alles voor doen om ons huwelijk in stand te houden. En dat verwacht ik van jou ook. We zullen er beiden voor moeten strijden.'

'Ik zal je wel weer eens goed en hard neerslaan als je je weer te goed gaat voelen, is dat afgesproken ?' lachte de verpleegster.

'Dat is ook weer niet de bedoeling,' zei Edgar. 'Ik zit niet te wachten op huwelijks-geweld, jij wel ?'

'Maar er moet gestreden worden voor het huwelijk, want anders komt er niets van,' zei de verpleegster. 'En in de oorlog is alles geoorloofd.'

'Lieve help,' zei Edgar, 'waar ben ik beland ? Het lijkt hier wel een gekkenhuis of een gevangenis. Met wie heb ik nu eigenlijk te maken ? Gaat het wel goed in dat bolletje van je ?'

De verpleegster boog haar hoofd. 'Het is allemaal nog wel erger, Edgar. Ik ben namelijk als familie werker ingehuurd door jouw familie om je het leven zo zuur te maken dat je weer terugkeert naar je familie, of in ieder geval naar hun woongebied, want je woont nu te ver weg volgens hen.'

'Wat een klootzakken !' riep Edgar. 'Hoeveel geld hebben ze je geboden ?'

Ze noemde toen een duizelingwekkend bedrag.

'Ik bied je het dubbele,' riep Edgar. 'Kunnen deze spelletjes dan afgelopen zijn ?'

'Goed,' zei de verpleegster afgemeten en zakelijk.

Edgar schreef een cheque uit en gaf het aan haar. 'En nu wil ik een andere verpleegster !' riep hij.

'Goed mijnheer,' zei de verpleegster koud. 'Maar die anderen zijn nog wel veel erger dan ik.'

'Of zijn die ook al gekocht door mijn familie ?' briepte Edgar in grote woede. 'Dan moet ik die dus ook allemaal gaan lopen afkopen.'

'U bent toch rijk ?' vroeg de verpleegster.

'Oh, dus het is jullie allemaal om het geld te doen,' brieste Edgar. 'Wat als jullie allemaal grote leugenaars zijn ?'

'Ik moet je iets opbiechten, Edgar,' zei de verpleegster. 'Ik werk ook voor de kerk. Ik moest je zo radeloos maken dat je naar de kerk zou gaan. Ze hebben aandelen bij ons, dus ze delen ook in onze winst.'

'Wat !' riep Edgar. 'Op wat voor een zottenkermis ben ik beland ? Jullie zijn echt niet goed snik. Je hebt je cheque nu, dus oprotten. Ik wil verder niets meer van je weten, want je maakt me helemaal gek. Je bent een levensgevaarlijke vrouw. Ik vraag me af wat ik ooit in je heb gezien.'

'Mijn vele geld ?' vroeg de verpleegster.

'Ik geef niets om geld,' zuchtte Edgar. 'Ik heb zelf al genoeg geld. Daarom kwam jij ook bij mij inwonen. Er is altijd baas boven baas. Maar je bent me er eentje.'

'Ik weet al waarom je op me gevallen bent,' zei de verpleegster.

'Zeg het eens,' zei Edgar.

Op dat moment kwam Rocco binnen, de broer van Edgar. Rocco omhelsde zijn broer. Edgar kon even geen woord uitbrengen. Daarna vroeg hij aan Rocco of het allemaal echt waar was wat de verpleegster over de familie had gezegd.

'Nee joh,' zei Rocco. 'Wij hadden je opgegeven voor de geheime fop camera om je wat op te vrolijken in het ziekenhuis. Ze nemen patienten in de maling, en daarna wordt het op televisie uitgezonden.'

'Gefopt !' riep de verpleegster lachend, en toen wezen ze op de geheime camera die ergens was verstopt. Ook Rocco lachte. En Edgar was niet eens boos, want zijn broer daar had hij een zwak voor, en die kon alles wel bij hem doen. 'Goede grap,' zei Edgar. 'Maar ik krijg je nog wel, broer.'

Toen keek Edgar naar de verpleegster. 'Hoorde dat je er met een ander vandoor ging nou ook bij die grap, of was dat echt ?' vroeg hij.

'Het was een grap,' lachte de verpleegster.

'Maar mijn ongeluk was toch geen grap ?' vroeg Edgar.

'Jawel, broer,' lachte Rocco, 'dat was ook een grap. Er kon niets fout gaan. Ze hebben deze stunts al zo vaak uitgehaald.'

'Levensgevaarlijk,' mompelde Edgar, 'levensgevaarlijk.' Maar zijn broer kon in zijn ogen nooit kwaad doen. Toen keek hij weer naar de verpleegster. Hij had er bijna pijn in zijn buik van. 'Betekent dat dat je nog steeds mijn vriendin bent, of was dat ook allemaal gespeeld voor de grap ?' vroeg Edgar.

'Wat denk je zelf ?' vroeg de verpleegster lachend.

'Ga me niet vertellen dat het een grap was, want dan heb je dus wel even met mijn gevoelens gespeeld,' zei Edgar.

'Het was echt,' zei Rocco, 'maar ze moest je wel eerst testen om te zien of je het wel waard was, en of je tegen een grapje kon.'

'Dat kan ik, broer,' zei Edgar, 'maar ik pak je nog wel weer terug,' waarna hij zich richtte tot de verpleegster : 'en jou ook.'

Einde

De Meisjesgek

Wilhelmus woonde met zijn familie in een heel klein huisje. Het huisje was zo klein dat de broer van Wilhelmus beneden in de schuur moest slapen. Wilhelmus vond dat verschrikkelijk voor zijn broer, maar hun vader had er echt werk van gemaakt, en het leek gewoon op een slaapkamertje. In de tuin stond nog een andere schuur.

Wilhelmus was een echte meisjesgek. Om elke vinger had hij wel tien meisjes. Die trommelde hij altijd op van overal en nergens. Hij ging naar ze op zoek en verzamelde ze als stickers. De broer van Wilhelmus was erg verlegen. Hij had ook vaak hoofdpijn. Wilhelmus had het erg met zijn broer te doen, en verzamelde zo ook meisjes voor zijn broer, maar zijn broer was niet geïnteresseerd.

Op een dag kwam Wilhelmus met een heel speciaal meisje thuis voor zijn broer, uit een ander land, maar zijn broer had teveel hoofdpijn. Het meisje was erg betrokken bij de broer van Wilhelmus, want haar vader had ook vaak hoofdpijn. Sindsdien bleef ze getrouw wekelijks kaartjes sturen naar de broer van Wilhelmus. De broer van Wilhelmus vond dat heel aardig. Wilhelmus wilde wel dat er een medicijn zou zijn voor zijn broer, maar zijn broer had de moed al opgegeven en zei vaak dat er geen kruid tegen opgewassen was. Wilhelmus vroeg zich af wat de oorzaak was van de hoofdpijn, en op een dag vertelde zijn broer het. Zijn broer had eens een boek gelezen over een heks die mensen opbakte als een banketbakker, en daarna werden ze verkocht. Hij had sindsdien nachtmerries en een hoofdpijn die eigenlijk nooit vertrok, en daarnaast was hij erg verlegen en stil. Wilhelmus vertelde het ook aan het meisje wat uit een ander land kwam.

'Maar hoe kan dat ?' vroeg het meisje. 'Het is toch maar een verhaal ? Maar ik begrijp het al. In ons land gebeuren er nog wel ergere dingen, en mijn vader heeft hoofdpijn van wat er in zijn jeugd was

gebeurd.'

Wilhelmus keek haar aan. 'Wat is er dan gebeurd ?' vroeg hij.

'Ik kan het maar beter niet vertellen,' zei het meisje. 'Want dan krijg jij ook hoofdpijn.'

'Nee, alsjeblieft, vertel het me,' smeekte Wilhelmus. 'Ik moet het weten. Misschien kan ik wel helpen.'

Maar het meisje durfde het niet te zeggen.

Op een dag ging Wilhelmus op de fiets heel diep het bos in om na te denken. Hij kwam daar een oude kaboutertegen, die hem naar zijn huisje leidde. Hij kreeg daar de overheerlijkste dingen te eten. Maar aan het eind zei de kaboutertegen dat de taartjes en de vla van mensenvlees waren gemaakt. Wilhelmus moest toen verschrikkelijk overgeven en rende hals over kop weg naar zijn fiets en reed zo hard hij kon met zware hoofdpijn naar huis.

'Dingen zijn niet pluis in het bos,' zei Wilhelmus tegen zijn broer toen hij was thuisgekomen.

'Ik weet het,' zei zijn broer. 'Je hoeft mij niets meer te vertellen.'

'Dus je weet het al ?' vroeg Wilhelmus.

Zijn broer knikte.

De dag erna op school vertelde Wilhelmus het tegen het meisje uit het andere land. Ze knikte. 'Ja,' zei ze. 'Mijn vader heeft zulke dingen ook meegemaakt. Bepaald niet pluis.'

'Wat doen we eraan ?' vroeg Wilhelmus.

'Niks,' zei het meisje. 'De politie gelooft het niet, en de dokter ook niet. Praten heeft geen zin.'

'Zijn ze betoverd ?' vroeg Wilhelmus.

'Veel erger,' zei het meisje. 'Ze zitten in het complot. Ze worden betaald om zich stil te houden.'

Wilhelmus gruwelde en huiverde.

'Hoe kan het dat ik heb weten te ontsnappen ?' vroeg Wilhelmus.

'Mijn vader heeft kunnen ontsnappen, en jouw broer ook, waarschijnlijk,' zei het meisje.

'Wat doen we eraan ?' vroeg Wilhelmus weer.

'Laten we beiden op onderzoek uitgaan dit keer,' zei het meisje.

De dag erna gingen ze beiden naar het bos, naar de plek waar Wilhelmus de kaboutertegen had ontmoet. Hier moest ook ergens het huisje van de kaboutertegen zijn, maar hoe ze ook zochten, ze vonden het niet.

Plotseling na vele uren stond de kaboutertegen voor hen, en hield een touw voor hun ogen. 'Zoeken jullie dit soms ?' vroeg hij.

'Nee, we zoeken je huisje,' zei Wilhelmus.

'Waarom ?' vroeg de kabouter.

'Ik heb er mensenvlees gegeten, en ik ben er naar van,' zei Wilhelmus. 'Ik wil er graag meer van weten.'

'En je hebt je vriendinnetje meegenomen ?' vroeg de kabouter. 'Gezellig. Kom maar mee.'

En weer leidde de kabouter Wilhelmus naar zijn huisje terwijl het meisje hen volgde.

Binnengekomen vroeg de kabouter : 'Wat wil je weten ?'

'Waarom dient u mensenvlees op als koek, taart en gebak ?' vroeg Wilhelmus.

'Omdat ik er dol op ben,' zei de kabouter.

'Hoe gaat het in zijn werk bedoel ik. Hoe komt u aan het vlees,' vroeg Wilhelmus.

'Simpel,' zei de kabouter. 'Ik heb aandelen bij het ziekenhuis, dus ik deel in de winst.'

'Walgelijk,' zei Wilhelmus. 'Gezondheid is geen koopwaar.'

'Het is een goktent,' zei de kabouter. 'Ik win er altijd veel mensenvlees. Kwestie van geluk, en het geluk is altijd met me.' Hij gooide een zilveren munt in de lucht en ving die weer op. Toen liet hij de munt zien waar het hoofd van een banketbakker heks opstond. 'Met deze munt laat het geluk mij nooit in de steek,' zei de kabouter. 'Wanneer ik het uitgeef komt het altijd bij me terug, met grote winst.'

'Bah, wat flauw,' zei Wilhelmus. 'En wij maar hoofdpijn hebben.'

'Jouw hoofdpijn is voor ons groot geluk !' riep de kabouter schaterlachend. 'Het is voor ons de jackpot !'

'Wat bent u toch gemeen,' zei Wilhelmus.

'Kanker, asthma, tyfus, het brengt ons handenvol prijzen,' grinnikte de kabouter.

'Waarom doet u al deze dingen ?' vroeg Wilhelmus.

'Anders is het leven maar saai,' zei de kabouter. 'Wij zijn roofdieren. De mens is de prooi. Zo is de natuur.'

'Maar er is altijd baas boven baas,' zei het meisje ineens. 'Er komt geen einde aan.'

'Kanker, asthma, tyfus, lepra !' begon de kabouter te schelden.

'Je vergat nog aids, leukemie, herpes en malaria,' zei het meisje.

'Houd je mond, spuit elf,' zei de kabouter. 'Het ziekenhuis is een slagerij en banketbakkerij. Het ruimt netjes op.'

'We zullen jou opruimen,' zei het meisje.

De kabouter begon te lachen. 'Wie ga je daar voor meebrengen ?'

Het meisje liep steeds dichterbij de kabouter toe. 'Wat heb je met mijn vader gedaan, en met Wilhelmus en zijn broer ?' vroeg ze.

De kabouter deed een stapje terug. Hij liep naar een kokend heet keteltje toe. 'Nog even, en ik werp dit over je heen, en dan kan ik je ook opbakken als taartje.'

'Blijf van dat keteltje af !' riep Wilhelmus. Ook Wilhelmus kwam steeds dichterbij de kabouter af. 'Oh,' zei de kabouter. 'Zal ik het dan eens in jouw gezicht werpen. Wil je dat soms ?'

'Wat heb je met haar vader en mijn broer gedaan ?' vroeg Wilhelmus.

'Ik heb niks gedaan,' zei de kabouter. 'Jullie wanen maar wat. Ik ben maar een kabouter met aandelen bij het ziekenhuis. Ik ken jullie allemaal niet.'

'Mensenvlees heb je mij te eten gegeven,' zei Wilhelmus. 'Hoofdpijn heb je me gegeven. Ook haar vader en mijn broer hebben hoofdpijn.'

'Dat kan zoveel oorzaken hebben,' zei de kabouter.

'Mensenvlees heb je mij te eten gegeven,' zei Wilhelmus weer. 'Mensenvlees. Je hebt aandelen bij het ziekenhuis en deelt in de winst. Wij weten genoeg. Voor de dag ermee.'

De kabouter wilde zijn kokende keteltje pakken, maar verbrandde zich. 'Au !' foeterde hij. Hij greep toen naar een kookhandschoen en nam het keteltje weer op, maar verbrandde zich weer, en liet het keteltje direct uit zijn handen vallen. 'Het is al te heet !' foeterde hij. 'Jullie hebben me aan de praat gehouden, terwijl ik aan het koken was !' Het kokende spul was op de vloer gevallen en al snel stond het huisje in de fik. Wilhelmus en het meisje renden naar buiten, terwijl de kabouter niet uit het huisje wilde. Hij begon zo te krijsen en te foeteren dat Wilhelmus er van huiverde en griezelde.

'Kanker, asthma, tyfus !' gilte kabouter, en toen weer. Hij bleef het maar herhalen alsof er een kras op de grammofoonplaat was. 'Ik heb jullie gewaarschuwd !' gilte hij. 'Kanker, asthma, tyfus, ik bak zoals het me lief is ! Mijn mondje is zuur. Het is veel te duur. Nu weet je pas echt wat een dief is !' En hij bleef het maar herhalen, terwijl zijn huisje nog meer fikte. Hij kwam maar niet naar buiten, alsof hij zijn huisje niet wilde loslaten.

'U bent de dief !' riep Wilhelmus.

'Laten we teruggaan,' zei het meisje. 'Ik denk dat er hier niets meer te doen is.'

En zo zijn ze teruggegaan, en vertelden het aan de broer van Wilhelmus.

'Het gebeurt elke dag,' zei de broer van Wilhelmus. 'Elke dag weer trekt hij bezoekers, en elke dag weer brengt hij zichzelf in de problemen, maar de dag erop begint het liedje weer van voren af aan. Telkens blijft het ergens steken en gaat dan weer terug.'

'Hij werkt voor de banketbakker heks ?' vroeg Wilhelmus.

'Hij heeft haar munt,' zei de broer. 'Het komt altijd weer bij hem terug en deelt de winst, en haalt

hem altijd weer uit de penarie. Het is een tovermunt.'

Wilhelmus zuchtte. 'Wat kunnen we eraan doen?' vroeg hij.

'Ik ben bang dat we niks kunnen doen,' zei de broer. 'Het gaat altijd zo door. Maar we kunnen wel het beste van ons leven maken.'

'Ik heb hoofdpijn,' zei Wilhelmus.

'Ik ook,' zei het meisje.

'En ik ook,' zei de broer van Wilhelmus. 'Maar ik moet jullie iets opbiechten. Ik heb zelf ook zo'n tovermunt.'

Wilhelmus keek zijn broer verbaasd aan. 'Ik had het in het geheim geërfd van opa die in het leger had gewerkt,' zei de broer van Wilhelmus. 'Het werd in de oorlog gebruikt als een geluksmunt tegen de vijand, maar sommigen van die oorlogsmunten zijn in verkeerde handen gevallen, en hebben die munten misbruikt.'

Het meisje keek de broer van Wilhelmus aan. 'Het is altijd oorlog in het hoofd van mijn vader,' zei het meisje. 'Oorlogsmunten, hè? Zou het dan geen medicijn voor mijn vader kunnen zijn als hij de munt zou zien?'

'Ik gebruik de munt zelf niet,' zei de broer van Wilhelmus. 'Het is veel te gevaarlijk. Toen ik het erfde was de munt al veilig opgeborgen in een lijstje achter glas.'

'Mag ik de munt zien?' vroeg het meisje.

'Het zit in een kluis,' zei de broer van Wilhelmus. 'En de code ken ik niet.'

'Maar wat heb je er dan aan?' vroeg het meisje. 'Heb je het zelf dan ooit weleens gezien?'

'Nee,' zei de broer van Wilhelmus. 'Ze zeiden alleen dat in de kluis het lijstje zou zijn met de oorlogsmunt, maar alleen mijn opa zou de code kennen, en die was inmiddels overleden.'

'Dan moeten we naar de kluis kraker,' zei Wilhelmus.

'Nee,' zei de broer van Wilhelmus. 'Ik kom er eerlijk voor uit. Ik wil niet dat de munt in verkeerde handen valt. Dat zou een grote ramp betekenen.'

'Ja, maar we moeten iets doen,' zei Wilhelmus. 'Het is oorlog.'

'Ik heb een beter idee,' zei de broer van Wilhelmus. 'Mijn oma zei dat ik de munt alleen maar mocht gebruiken om het meisje van mijn dromen te krijgen.'

'Is het geen tijd om de munt nu te gebruiken dan?' vroeg Wilhelmus.

'Ik heb teveel hoofdpijn,' zei de broer van Wilhelmus.

'Maar zou het je juist niet van je hoofdpijn afhelpen als je de munt zou gebruiken voor iets goeds?' vroeg Wilhelmus. 'Want nu worden zulke munten alleen maar voor het kwaad gebruikt.'

'Je begrijpt het niet,' zei de broer van Wilhelmus.

'Wat als ik het meisje van je dromen ben ?' vroeg het meisje.

'Sorry,' zei de broer van Wilhelmus. 'Jij bent niet het meisje van mijn dromen, maar het nieuwe buurmeisje.'

Het meisje werd kwaad, en trok een verwrongen gezicht. 'Dan houd het hier op !' riep ze. 'Ik heb al mijn tijd hier voor niets ingestopt !'

'Het ging om je vader,' zei Wilhelmus. 'Die wilde je toch helpen ?'

'Ja,' zei het meisje, 'maar ik kom geen steek verder met jullie.' Boos liep ze toen de deur uit.

'Gebruik het dan voor het buurmeisje,' zei Wilhelmus tegen zijn broer.

De broer van Wilhelmus schudde zijn hoofd. 'Je begrijpt het niet,' zei hij. 'Oma zei er ook bij dat de munt alleen maar voor iemand anders gebruikt kan worden, en nooit voor jezelf. Het meisje van mijn dromen is daarom voor jou, omdat je altijd zo'n goede broer voor mij bent geweest en mij altijd alles wilde geven. Alleen jouw geluk zal mijn hoofdpijn kunnen genezen.'

Wilhelmus viel zijn broer in zijn armen. 'Ik kan dat echt niet aannemen, broer,' zei hij. 'Laten we de munt gebruiken om de dromen van de armen waar te maken.'

'Ik weet niet of ik de armen wel kan vertrouwen met zo'n munt,' zei de broer van Wilhelmus. 'Wat als de munt weer in verkeerde handen valt, dan wordt alles alleen maar erger. Alleen jou vertrouw ik, omdat je een goed mens bent.'

'Maar de tovermunt komt toch altijd bij de bezitter terug ?' vroeg Wilhelmus.

'Ik moet je nog wat opbiechten,' zei de broer van Wilhelmus. 'Oma zei er ook nog iets anders bij. Er ligt ook een brief in de kluis van degene die de munt ooit heeft gemaakt.'

'Gaat dat duidelijkheid geven ?' vroeg Wilhelmus.

'Nee, hoofdpijn,' zei de broer van Wilhelmus. 'Het zou geschreven zijn in een taal die niemand kent, met belangrijke informatie over de munt en over het gebruik van de munt. We tasten dus in het duister, en ik ben voorzichtig.'

'Misschien moeten we het dan maar de tijd geven,' zei Wilhelmus. 'Misschien kunnen we de brief wel ontcijferen.'

'Oma zei dat het grote hoofdpijn zou geven,' zei de broer van Wilhelmus. 'Die brief valt niet zomaar te ontcijferen.'

'En we hebben al zoveel hoofdpijn,' zei Wilhelmus.

'Precies,' zei de broer van Wilhelmus. 'Het is een mijnenveld, dus we kunnen beter wachten op instructies.'

'Ja, maar dan kun je misschien wachten totdat je een ons weegt,' zei Wilhelmus.

'Nee, oma zei dat de tovermunt voor zichzelf zou zorgen,' zei de broer van Wilhelmus. 'De tovermunt kent de weg.'

'Wat heeft oma nog meer gezegd?' vroeg Wilhelmus.

'Dat de tovermunt eens oma en opa bij elkaar bracht en hen beschermde,' zei de broer van Wilhelmus.

'Tovermunt of geen tovermunt,' zei Wilhelmus toen. 'Je weet dat ik een echte meisjesgek ben, en dat ik ze verzamel als stickers, en er stad en land voor afzoek, ook voor jou. Ik ga mijn geluk weer beproeven, door mijn eigen vaardigheid en ervaring.'

Maar toen hij richting de deur liep begon hij al te puffen en te zuchten. 'Bah, veel teveel hoofdpijn,' zei hij.

'De tovermunt kan alleen voor iemand anders gebruikt worden, nooit voor jezelf,' zei de broer van Wilhelmus.

'Ik weet het,' zei Wilhelmus, 'maar ik ben een meisjesgek in hart en nieren. Ook al heb ik nu teveel hoofdpijn voor ze, ik zal altijd van ze blijven dromen.'

De broer van Wilhelmus glimlachte. 'Droom jij maar van je meisjes, mijn kleine broer. Ik droom van de tovermunt. Je moet nog veel leren.'

'Je hebt gelijk, broer,' zei Wilhelmus. 'Ik geef toe dat ik meisjesziek ben. Het is een ziekte. Misschien kan de tovermunt me genezen.'

'De tovermunt is voor jou, Wilhelmus,' zei de broer van Wilhelmus, 'hoe vaak moet ik je dat nog duidelijk maken? Ik kan het alleen voor anderen gebruiken, en ik heb jou uitgekozen. Je hebt het over de armen die geholpen moeten worden, maar eerst moet jezelf geholpen worden, anders kunnen we de armen niet eens helpen.'

'Je hebt gelijk, broer,' zei Wilhelmus. 'Bedankt voor je wijsheid.'

Onmiddellijk na die woorden werd er gebeld. Het was het nieuwe buurmeisje. Ze werd binnengelaten en keek de beide jongens aan. 'Jullie zien eruit alsof jullie een tovermunt hebben ingeslikt. Jullie stralen gewoon,' zei het meisje lachend.

'Ha, meisje van mijn dromen,' zei de broer van Wilhelmus blij.

'Ik heb je nog nooit zo blij gezien,' zei het nieuwe buurmeisje. 'Dat doet me goed.'

'Zeg, meisje van mijn dromen,' zei de broer van Wilhelmus. 'Ik heb jou gedroomd voor mijn broer, Wilhelmus. Misschien kun jij hem van zijn meisjesgekte afhelpen? Dan kunnen jullie samen de armen helpen.'

'Ik zou nooit nee zeggen tegen de buurjongens van mijn dromen,' zei het buurmeisje lachend. 'Jullie zijn beiden goud. Straks komt mijn zus thuis, en die zou ook graag haar dromen zien uitkomen,' terwijl ze knipoogde naar de broer van Wilhelmus.

'Nee, nee, niet je zus,' zei de broer van Wilhelmus. 'Laten we die er alsjeblieft buiten houden. Ik krijg al hoofdpijn als ik eraan denk. Die praat me altijd de oren van het hoofd. Ik denk er eerder aan

de tovermunt tegen haar in te zetten.'

'Goed, goed,' lachte het nieuwe buurmeisje. 'Ik geef je geen ongelijk.'

De broer van Wilhelmus had geen tijd voor meisjes, maar alleen maar voor de tovermunt.

Einde

De Verborgene Wereld

Hij woonde dichtbij een natuurmeer. Hij vond het daar prachtig. Hij ging er vaak zwemmen, maar er werd allerlei troep in het water gegooid, ook glas. Op een dag was hij met zijn vriendjes aan het spelen in het water, en stapte hij in een stuk scherp glas wat op de bodem lag, waardoor zijn voet helemaal werd opengescheurd. Zijn vriendjes moesten hem toen naar huis brengen en er moest een dokter komen. Hij bloedde hevig. Zijn ouders waren in grote paniek. Hij voelde zich erg duizelig, en raakte even later bewusteloos. Hij werd meegenomen naar een ziekenhuis in de buurt. Het ziekenhuis lag ook in natuurgebied. Toen hij weer bijkwam was zijn bed omgeven met familie leden en wat vriendjes. Ook een vriendinnetje kwam even later. Ze hadden het allemaal erg met hem te doen. Hij had een vreemd gevoel in zijn voet, wat door zijn lichaam heengleed. Hij voelde zich zacht. De wond zou wel weer herstellen, zeiden ze. Hij moest voorzichtig doen met lopen.

Hij voelde zich vreemd sinds hij het ongeluk had gehad, altijd licht in zijn hoofd. Op een dag moest hij naar een centrum toe voor verder onderzoek van zijn voet. Het bleek dat er een belangrijke zenuw was geraakt en aangetast. De genezing duurde langer dan ze hadden verwacht. Hoe dan ook wilde hij terug naar het natuurstrand. Hij zou dit keer gewoon op het strand blijven. Hij voelde er ook voor om een boswandeling te maken, maar moest voorzichtig zijn met zijn voet. Alles had hem voorzichtiger gemaakt, ook in zijn spreken.

Nadat hij op het natuurstrand was geweest ging hij een boswandeling maken met een vriendinnetje. Ze gingen heel diep in het bos. Ze was hem allerlei verhalen aan het vertellen. Er was ook een hele diepe en grote kuil in het bos waar ze ingingen. 'Ik zou wel aan lianen willen slingeren,' zei hij tegen het vriendinnetje, 'van boom naar boom.'

Toen ze weer thuis waren had hij er een goed gevoel van overgehouden, een echt bosgevoel. Er was een vreemde kracht in zijn voet. In zijn onderbroek rende hij naar buiten en ging weer het bos in. Hij wilde een wilde zijn. Hij rende zo diep in het bos als hij kon. Hij kwam daar een vrouw tegen die op een wilde leek. Ze duwde hem in de modder. Hij probeerde weg te rennen, maar een vreemde kracht in zijn voet hield hem tegen. Hij keek naar haar, en toen nog eens. 'Wie bent u?' vroeg hij. 'Het lijkt alsof ik u ergens van ken.'

'Nee hoor,' zei de vrouw.

'Maar wie bent u dan, en waar komt u vandaan ?' vroeg hij, terwijl hij helemaal onder de modder was.

'Ik woon onder de grond,' zei de vrouw. 'Daar is een verborgen wereld.'

'Laat eens zien ?' vroeg de jongen.

'Volg mij,' zei de vrouw. Ze moesten in een diepe kuil. Plotseling hield de vrouw hem tegen. 'Hier kunnen we niet verder,' zei ze.

'Waarom niet ?' vroeg hij.

Ze nam modder en gooide het naar hem, en probeerde hem toen weer op de grond te duwen. Hij rende weer weg, maar de vreemde kracht in zijn voet hield hem weer tegen. Hij rolde over de grond en schreeuwde. Maar er kwam geen normaal woord uit zijn mond. Hij schreeuwde in een vreemde taal. Hij stond op, en begon de vrouw uit te foeteren. 'We moeten een meertje in,' zei de vrouw.

'Zeker waar weer scherp spul ligt op de bodem en ik mijn voeten weer openhaal,' zei hij.

'Nee,' zei de vrouw, 'het is een bosmeer waar nooit iemand komt.'

Toen leidde ze hem naar het meer, waar ze gingen zwemmen. 'En wat nu ?' vroeg hij.

'Dat zul je wel zien,' zei de vrouw.

Plotseling greep een hoge golf hen en trok hen in de diepte. Op de bodem werd een luik geopend, en ze werden beiden naar binnen genomen. Een woeste man staaarde hen aan. Hij had een grote baard en een knots. Het luik ging weer dicht en er was bijna geen water, alleen maar wat natte modder. Ze waren nu onder het meer. De man had ook een fakkel bij zich. Toen leidde hij ze door lange ondergrondse tunnels die steeds dieper gingen.

De jongen schrok plotseling wakker in zijn ziekenhuisbed. Zijn voet was in het verband. 'Ik wil weer terug naar de verborgen wereld,' stamelde de jongen. Hij ging het ziekenhuisbed uit en strompelde naar de deur. Toen liep hij naar buiten, op weg naar het natuurmeer. 'Kom terug !' riep iemand achter hem. Maar hij begon harder en harder te rennen, totdat hij bij het natuurmeer was aangekomen, en liep erin, hopen dat hij weer op een stuk glas zou trappen. Aan de waterkant riep een verpleegster. 'Kom terug ! Je bent zwaar gewond !'

'Ik wil terug naar de verborgen wereld onder de grond !' riep hij. Hij liep dieper en dieper het natuurmeer in. Hij had alleen een onderbroek aan. Hij hoorde de verpleegster achter hem roepen, die inmiddels in het water was gegaan. Ze zwom achter hem aan, totdat ze hem eindelijk had gegrepen. Dichtbij zijn oor zei ze toen : 'Ben je gek geworden ?'

Ze sleurde hem mee het water uit. 'Je bent levensgevaarlijk voor jezelf,' zei ze. In het ziekenhuis pleegde ze een telefoontje, en al snel kwam er een busje.

'Waar ga ik naartoe ?' vroeg de jongen. 'Ik wil naar het glas, het scherpe glas. Ik wil terug naar de verborgen wereld.'

'Daar ga je nu naartoe naar die verborgen wereld,' zei de verpleegster.

Ze namen hem mee achter glas. Hier zou hij veilig zijn. Het was een streng bewaakte plaats. Je moet eerst beter worden, zeiden ze tegen hem.

'Mmmm, de verborgen wereld,' zei hij.

Einde

Kraak en het Spook Mysterie

Kraak was in zijn bootje op een bosrivier diep in het bos. Hij keek naar de oevers en voelde zich een beetje duizelig. Alles draaide voor zijn ogen. Hij nam wat te drinken uit een kruikje wat hij had meegenomen, en voelde zichzelf toen weer wat beter. 'Dat doet een bosmannetje goed,' sprak hij tot zichzelf. Toen deed hij de kurk weer op het kruikje.

Het bootje had een hele tijd lopen wiebelen. Misschien was hij daardoor duizelig geworden. Misschien was hij een beetje rivierziek, maar nu voelde hij zich weer wat beter. Hij peddelde naar de oever toe en stapte aan land. Dichtbij stond een boompje waaraan mutsjes groeiden.

'Ach, wat moet ik met mutsjes,' bromde hij. 'Zo koud is het hier echt niet.'

Opeens kwam er een mannetje van achter de mutsjesboom tevoorschijn. 'Een hoedje dan, beste man?' vroeg het mannetje, die toen een heleboel verschillende hoedjes liet zien, kleine hoedjes, die hij gewoon uit zijn mouw schudde en uit zijn eigen hoed haalde. Hoe kwam dat mannetje aan zoveel hoeden?

'Eh, nee,' zei Kraak. 'Ik heb wel andere dingen te doen vandaag.'

'Ach toe nou,' zei het mannetje. 'Ik verkoop hoedjes en mutsjes en heb er vandaag nog niet één verkocht.'

'Ik heb er geen tijd voor, en geen zin aan ook,' zei Kraak.

Het mannetje versperde hem de weg. 'Je komt er niet door zonder hoedje, beste kerel. Dit is mijn gebied,' snauwde het mannetje.

'Ik moet je teleurstellen,' zei Kraak, die het mannetje opzij probeerde te duwen, maar het mannetje werd alleen maar aggressiever. 'Een beetje op je manieren passen, hè, snater,' foeterde het mannetje.

'Ga nu weg,' zei Kraak, 'anders zal ik je een mep verkopen.'

'Jij gaat hier niets verkopen,' tierde het boze mannetje. 'Ik ben de verkoper hier, en ik verkoop hoedjes, en daarmee basta, brutale vlegel.' Het mannetje begon aan de kleren van Kraak te trekken.

'Wat wil je ?' bromde Kraak, en gaf het boze mannetje een mep.

'Au !' krijste het mannetje met een vuurood gezicht. 'Weet je dat niet, weet je dat echt niet ?'

'Ja, hoedjes verkopen,' sprak Kraak, die hem weer een mep wilde geven.

'Mispoes,' gilde het mannetje. 'Begrijp je het dan niet ? Ik wil jou een huisje verkopen. Dat hoedje is nog maar het begin.'

'Geen sprake van,' sprak Kraak geïrriteerd. 'Laat me er nu door.' Het mannetje had weer wat afstand genomen, maar stond alweer klaar om opnieuw toe te springen. Tot de grote schrik van Kraak kwamen er toen van alle kanten precies dezelfde mannetjes op hem af. Ze hadden allemaal een heleboel hoedjes bij zich en wilden hem ook een huis verkopen. Dat ging gedwongen. Kraak werd omsingeld en van achteren aangevallen. Toen bonden de mannetjes hem vast en trokken hem verder het bos in.

'Wat heeft dit te betekenen ?' bromde Kraak die niet veel meer kon doen.

'Zou je dat niet weten ? Zou je dat niet weten ?' gromde één van de mannetjes. 'Het is een overval, en nogal een grote. Jij bent op ons gebied, dus jij moet dingen van ons kopen.'

'Ik moet helemaal niks kopen,' sprak Kraak.

'Jawel, wijsneus,' sprak één van de mannetjes. 'Dat doe je wel.'

'Ik heb toch geen geld bij me,' sprak Kraak.

'Geld hoeven we niet. Je kunt voor ons werken,' snauwde één van de mannetjes. En toen begonnen ze allemaal door elkaar heen te praten. Toen werd hij een huisje ingeduwd en hij moest taartjes en toetjes eten.

'Ik heb geen honger !' brulde Kraak die nu echt boos was geworden. Maar de mannetjes bleven hem voeren. Kraak moest eten totdat hij misselijk was. Toen werd hij in een kooi gezet.

Twee mannetjes moesten zijn kooi bewaken. De ene heette Knip, en de andere heette Knol. De volgende dag moest hij weer zoveel eten, maar daarna lieten ze hem met rust.

Na een lange tijd kwamen Knip en Knol terug. Knol haalde zijn hoedje van zijn hoofd af en maakte een buiging voor Kraak. 'Beste klant,' zei hij deftig. 'Ik ben ervan overtuigd dat u van ons wel een hoedje of een huisje zou willen kopen, nietwaar ?'

Kraak wist dat hij het maar beter kon meespelen, anders zou hij weer zoveel moeten eten of misschien zouden er dan nog ergere dingen gebeuren. 'Oh, ja, maar natuurlijk,' sprak hij. 'Ik zou al uw hoedjes en huisjes wel willen kopen.'

'Nu, ja, dat is wel een beetje overdreven,' sprak Knol, 'maar de klant is koning. Kies maar een hoedje uit, en daarna kunt u een huisje uitkiezen. Daar werkt u dan voor en dan is het af.'

'Af?' vroeg Kraak. 'En hoelang moet ik voor een hoed en een huisje werken?'

'Je hele leven natuurlijk,' grapte Knol.

Kraak werd vuurrood, maar hield zich toen in. 'Dus als ik het goed begrijp is het nooit af?' sprak hij.

'Precies!' schaterde Knol, terwijl ook Knip begon te gniffelen. 'U werkt altijd om uw hoedje en huisje te houden.'

'Oh, dus het is huur?' vroeg Kraak die dacht dat hij het nu goed begreep.

'Maar natuurlijk,' sprak Knol. 'Het zal nooit uw volledig bezit zijn. Alles is hier van de koning.'

'Wie is de koning?' vroeg Kraak.

'Dat weet niemand,' sprak Knol, 'en dat is ook niet belangrijk.'

'Een onbekende koning dus,' sprak Kraak. 'En kan ik mijn hoedje ook gewoon op de schoorsteenmantel zetten? Want ik draag liever geen hoedjes.'

'Doe ermee wat je wil,' sprak Knol, 'maar zonder hoedje kom je er niet in.'

'Waarin?' vroeg Kraak.

'In dit bosgebied,' sprak Knol.

'Betekent dit dat ik ook gewoon kan weigeren en dan gewoon terugkwam waar ik vandaan kwam?' vroeg Kraak.

'Natuurlijk,' sprak Knol. 'Niemand leeft hier gedwongen. Maar u wilde door ons gebied zonder u aan de regels te houden. Daarom hadden we u tegen uw zin meegenomen.'

'Aha,' sprak Kraak. 'Dat verandert de zaak. Ik wil geen van uw huisjes of hoedjes, en gewoon terug naar mijn bootje. Ik had nooit voet moeten zetten aan uw oever. Ik zal mijn reis bij deze gewoon voortzetten.'

'Zoals u wilt,' sprak Knol deftig, en samen met Knip bracht hij Kraak terug naar zijn bootje en zorgde ervoor dat alle touwen waarmee hij gebonden was waren verwijderd.

'Tot ziens maar weer,' sprak Knol.

'Ik denk het niet meer,' sprak Kraak, die haastig in zijn bootje stapte en begon voort te peddelen.

'Verder op de rivier gaan maar,' sprak hij tot zichzelf. Hij zuchtte diep. Dat was gelukkig goed afgelopen. Verderop de bosrivier was de begroeiing dichter en dichter, en was het ook veel

donkerder. Op een gegeven moment kon Kraak bijna niets meer zien, en moest met zijn bootje naar de oever. Hij stapte uit en liep het donkere bos in. Hij voelde zich verschrikkelijk duizelig. Na een tijdje komt hij aan bij een klein torentje. Hij gaat het torentje binnen en gaat op de trap naar boven. De trap eindigt in een klein torenkamertje waar een mannetje in een geruit jasje aan een tafeltje bij een openhaardvuurtje zit te lezen. 'Goedendag, mijn naam is Kraak,' sprak Kraak. Het mannetje keek op. 'Welkom,' sprak het mannetje. Toen vertelde Kraak zijn verhaal.

'Hoedjes ?' sprak het mannetje. 'Oh, de hoedenmannetjes. Ach ja, ze bewaken een grote schat, dus daarom doen ze zo.'

Nu werd Kraak wel erg nieuwsgierig. 'Wat is dat dan voor een schat ?' vroeg hij.

'Tja, dat weet ik ook niet,' zei het mannetje. 'Het is een soort apparaat dat vertelt hoe het met je gaat, en dan adviezen geeft, maar veel meer weet ik er ook niet van. Het apparaat schijnt ook nachtmerries te geven en liegt nogal veel.'

Kraak keek het mannetje met grote ogen en opgetrokken wimpers aan. 'En dat noem jij een schat ?'

'Nou ja,' zei het mannetje, 'de hoedenmannetjes schijnen het als een schat te zien. Waarom weet ik ook niet.'

'Kunnen we niet met z'n tweeën op onderzoek uitgaan daar om te zien wat die schat daadwerkelijk is ?' vroeg Kraak.

'Maar natuurlijk,' glunderde het mannetje. 'Alleen is maar alleen, en ik heb ook nog een appeltje met hen te schillen.'

'Met z'n tweeën staan we sterker,' sprak Kraak. 'Misschien kunnen we ze wel om de tuin leiden.' Het mannetje glimlachte.

'Kom mee,' zei Kraak, 'dan gaan we met mijn bootje.'

'Wacht even,' zei het mannetje. 'We moeten eerst een plan maken, en het beste is om ze vanuit het bos te benaderen, en niet vanuit het water.'

'Wat is de naam van het apparaat ?' vroeg Kraak.

'Het is een lieg-apparaat,' sprak het mannetje. 'Het liegt over iedereen, en steekt hen tegen elkaar op, en daar worden hen die het apparaat bedienen erg rijk van.'

'Dat apparaat moet gestopt worden,' sprak Kraak.

Plotseling kwam er een apparaat binnenrijden. 'Ik heb jullie wel gehoord, hoor,' zei het apparaat. 'Een beetje roddelen over mij achter mijn rug om.'

'Moet je maar niet liegen,' zei Kraak.

'Kom toch,' zei het apparaat. 'Liegen is mijn lust en mijn leven.'

'Dan moet je een ander beroep kiezen,' zei Kraak.

'Helemaal niet,' zei het apparaat. 'Het bevalt me best, en waar bemoei jij je eigenlijk mee ? Ik heb jullie op heterdaad betrappt.'

'Wie wil nou jouw leugens horen ?' zei Kraak.

'Zovelen,' zei het apparaat, 'en zo niet, dan koop ik ze gewoon om. Ik geef ze gewoon een heleboel dingen gratis, en maak ze het hoofd dol. Ik kan ze verslaafd maken, en dan ineens vraag ik er een heleboel voor terug, zodat ik ze alles voor me kan laten doen.'

'En dreigen en chanteren doe je zeker ook als je je zin niet krijgt,' zei Kraak.

'Ik doe alles wat nodig is,' zei het apparaat, 'maar waar bemoei je je toch mee ? Ik hoef aan jou geen verantwoording af te leggen.'

'Wat kom je doen dan ?' vroeg Kraak.

'Niks mee te maken,' zei het apparaat.

Plotseling werd er hard geklopt. 'Binnen,' zei het mannetje met het geruite jasje.

Een lopend stuk steen met armen, benen en een hoofd kwam binnen.

'Wat moet jij hier nou ?' vroeg het mannetje.

'Wie is het ?' vroeg Kraak.

'Ik heb niks te doen,' zei de stenen man.

Het apparaat begon de stenen man vreemd aan te kijken en te onderzoeken. 'Wie is dat ?' vroeg het apparaat.

'Oh, een kennis,' zei het mannetje.

'Ik heb hem hier nog nooit gezien,' zei het apparaat.

'Dan heb je je werk niet goed gedaan,' zei Kraak.

De stenen man ging aan het tafeltje zitten en boog zijn hoofd.

'Ben je depressief ?' vroeg het mannetje.

'Nee,' zei de stenen man, 'gewoon moe.'

'Dat is altijd zo rond deze tijd,' zei het mannetje. 'Wel meerderen hebben daar last van.'

'Nee, ik heb gewoon te hard gewerkt,' zei de stenen man.

'Wat doe je dan ?' vroeg het mannetje.

'Och,' zei de stenen man, 'ik heb tijdenlang dit lieg-apparaat in de maling genomen, zonder dat het wist dat ik het was, en zonder dat het mij kende.'

Het lieg-apparaat begon heel kwaad te worden, en begon op de stenen man in te slaan. 'Dus jij bent degene geweest. Je bent op heterdaad betrapt,' zei het apparaat.

'Nee hoor,' zei de stenen man. 'Ik werk bij de geheime politie.'

'Dan is het geen geheim meer,' zei het apparaat.

'Jawel hoor,' zei de stenen man, die opstond, een stenen pistool trok en het richtte op het apparaat.

'Nou niet gemeen en gevaarlijk gaan doen,' zei het lieg-apparaat die direct achteruit reed.

'Zodra ik mezelf bekendmaak gaan er natuurlijk koppen rollen,' zei de stenen man, 'want het moet natuurlijk wel geheim blijven.' Toen schoot hij het apparaat aan flarden.

'Pssst, aan niemand vertellen, hè,' zei de stenen man tegen Kraak en het mannetje, en ging toen de deur uit en het trappetje van de toren af.

Kraak en het mannetje keken elkaar verbaasd aan. 'Nou ja, dat is in ieder geval netjes opgelost,' zei Kraak.

'Dat mogen we natuurlijk hopen,' zei het mannetje die naar de flarden van het apparaat keek die op de grond lagen. Snel raapte hij de flarden op en wierp ze in het openhaardvuurtje. 'Griezelige spoken,' zei het mannetje terwijl hij naar het vuurtje keek. 'Gelukkig gaan ze door de schoorsteen naar buiten.'

'Ik moet weer eens gaan,' zei Kraak. 'Ik hoop dat die spoken me verder niet lastigvallen.'

Toen Kraak die nacht in zijn bedje lag had hij nachtmerries over spoken. Hij draaide in zijn bedje. Hij had eigenlijk gehoopt dat de stenen man ook met de spoken zou afrekenen. Maar dat gebeurde niet. Kraak had er een zware dobber aan. Sinds toen werd hij elke nacht lastig gevallen door spoken. Hij probeerde er allerlei middeltjes tegen te maken, maar eigenlijk hielp niets. Hij dacht : 'Tja, wie schiet er dan ook zomaar een lieg-apparaat aan flarden. Daar komt natuurlijk gespook van. Een lieg-apparaat kon niet zomaar vernietigd worden. Daar moest veel meer voor gebeuren. Kraak moest daar hele wijze boeken voor lezen. Hij studeerde en studeerde. Hij moest de spoken te slim af zijn, net zoals de stenen man het apparaat te slim af was. In een heel dik boek werd er over een heel vreemd dansje geschreven wat Kraak zou moeten maken, en dat deed hij dan maar. Elke nacht voordat hij ging slapen deed hij het dansje, en dat hielp in ieder geval al een beetje. Maar Kraak moest veel meer studeren. Maar hoeveel hij ook studeerde, hij kwam niet van de spoken af, en op een gegeven moment werd het zo erg dat hij naar ome Dik moest, de laatste hulp bij ongelukken zoals ze hem noemden, als ieder ander middel zou falen. Ome Dik was een apparaat, een gevechts-apparaat, en het was eigenlijk een kaartenmachine, want hij gaf altijd kaartjes met advies erop. Ome Dik woonde in een huisje diep in het bos, en daar zou Kraak naartoe gaan. Kraak pakte wat spulletjes bij elkaar en ging in zijn bootje. Na een uurtje peddelen was hij eindelijk bij ome Dik aangekomen. Dat was weer een hele reis geweest. Ome Dik kwam er in de verte al aan. Ome Dik reed op wieletjes, en was blij Kraak te zien. 'Zo jongen,' zei ome Dik. 'Dat is lang geleden, hè ? Ken je me nog ?'

'Jawel, ome Dik,' zei Kraak.

Ome Dik legde een arm om de schouder van Kraak en samen gingen ze naar het huisje van ome Dik. Er groeiden hier prachtige geurende bloemetjes waar allerlei bijtjes op dansten. 'Het is gelukkig mooi weer,' zei ome Dik.

'Ja, gelukkig wel,' zei Kraak.

Toen ze binnengekomen waren keek Kraak in het rond. Dit herinnerde hij nog wel. Hij was blij ome Dik weer eens te zien, en zijn huisje. 'Zeg het eens,' zei ome Dik. 'Wat kan ik voor je doen, Kraak?'

'Nou, ome Dik,' zei Kraak, 'moet u eens luisteren. Ik heb de laatste tijd nogal veel last van spoken. Ze geven me slapeloze nachten, en als ik dan eens slaap, dan geven ze me nachtmerries.'

'Tjonge,' zei ome Dik. 'Nou, dat is niet leuk. Hoe is dat eigenlijk gekomen? Waar heb je die spoken ergens opgetrommeld?'

En toen vertelde Kraak het hele verhaal over de lieg-machine.

Ome Dik begon te lachen. 'Maar jongen,' zei hij. 'Natuurlijk kun je niet zomaar zo'n machine aan flarden schieten en dan denken dat het af is. De flarden liegen door, en worden tot spoken, vooral als je ze dan ook nog eens in het openhaardvuurtje werpt. Dan worden ze woest, dan worden ze duivels, hels, en tja, dan krijg je spoken die je overal volgen.'

'Ze laten me niet meer met rust,' zei Kraak.

'Ja, jullie hebben ze woest gemaakt, hondsdol,' zei ome Dik. 'Een lieg-machine, neem dat maar van mij aan, die pak je heel anders aan. Met een kaartspel, trek maar een kaart.'

Kraak keek ome Dik even verbaasd aan. 'Trek maar een kaart, jongen,' zei ome Dik.

Voorzichtig liep Kraak op ome Dik af en aarzelde even, en drukte toen op een knop, en daar kwam een kaart uit. Kraak keek naar de enorme machine. Door het raampje zag hij hoe de kaarten binnenin nog steeds werden geschud.

'Lees het maar voor, Kraak,' zei ome Dik.

Toen las Kraak hardop: 'Op reis. We doen het allemaal wel eens. Maar pas dan goed op wat voorbijgangers allemaal aanbieden. Neem geen sigaretten van ze aan om zomaar je problemen te verbranden. Ga gewoon echt op reis, weg van iedereen, even er helemaal uit, en trek eens een kaartje van ome Dik.'

'Dat heb ik gedaan,' zei Kraak. 'En dat is goede reclame voor uw machine, ome Dik.'

'Goedzo,' zei ome Dik. 'Trek nu je tweede kaartje.'

Weer drukte Kraak op de knop, en er floepte een tweede kaartje uit.

'Lees weer hardop,' zei ome Dik.

Weer las Kraak hardop: 'Ja, haha, daar is ie weer. Ome Dik is er weer met een kaart. Dingen zomaar verbranden in een open haard is geen goed idee, maar speel eens een spelletje kaart met ome Dik, om dingen eens echt goed te verwerken. Ome Dik weet wel een oplossing, als je maar het geduld hebt om naar hem te luisteren. Kom daarom gauw bij ome Dik, en leg hem je problemen uit. Dan zal ome Dik wel laten zien hoe het hoort, en hoe je met allerlei soort gespuis deftig afrekent. Met de botte bijl alles oplossen doen we niet meer, want het lost eigenlijk niks op, en maakt dingen alleen maar erger.'

'Dat heb ik gedaan,' zei Kraak. 'Wat nu, ome Dik?'

'Derde kaartje,' zei ome Dik.

Weer drukte Kraak op de knop en trok er een kaartje uit. De machine begon te gloeien.

Weer las Kraak hardop : 'Stop. Al is het maar voor even. Denk even na voordat je wat doet. Tel even tot tien. Ome Dik is er weer. Tijd om te luisteren. Stop even met alles waarmee je bezig bent.'

'Dat heb ik gedaan, ome Dik,' zei Kraak. 'Zeg, komt er nog wat van. Ik heb geen uren de tijd. Ik kom gewoon voor advies, en niet om allerlei dingen te horen die ik al weet, en dat de machine me vertelt wat ik al gedaan heb. Daar heb ik niks aan.'

'Trek de vierde kaart,' zei ome Dik. 'Wees toch niet zo ongeduldig, jongen. Ome Dik moet eerst opwarmen.'

'Nou, nog eentje dan,' zei Kraak, en trok een kaart.

'Wow, welkom bij ome Dik,' stond er op de kaart. 'Welkom, lieve mensen, ome Dik is er weer. Gaat u maar zitten. De show gaat zo beginnen. maak het uzelf gemakkelijk. U heeft nog wel even tijd om naar de keuken te gaan voor een lekker glaasje sap, thee of koffie. U heeft nog wel even tijd om een lekker gebakje te pakken of een bakje popcorn. Het gaat weer een geweldige show worden, met als gastheer niemand minder dan ome Dik.'

Kraak begon nu echt boos te worden. 'Daar hebben we toch allemaal niks aan, ome Dik. Dat weten we toch allemaal al ? We komen hier niet verder mee. Ik wil van mijn spoken af. Ik ga geen kaartjes meer trekken, want het leidt nergens toe. Alleen maar een hoop onzin en gepraat. Allemaal advertenties.'

'Je hebt geen geduld, Kraak,' zei ome Dik. 'Je bent maar een opvliegerig mannetje. Kletsen is alles wat je kunt, maar luisteren ? Ho maar. Ik heb het met je gehad, Kraak. Je bent van de show weggelopen, terwijl de show nog niet eens was begonnen. Zo maakt ome Dik geen kaartjes. Zo doet ome Dik geen zaken.'

Kraak werd toen zo boos dat hij de machine een mep gaf. Boos liep Kraak toen het huisje uit.

'Succes met je spoken !' riep ome Dik hem na.

'U bent het ergste spook !' riep Kraak. Maar toen hij weer bijna bij zijn bootje was aangekomen kreeg hij spijt hoe hij ome Dik had behandeld en ging weer terug.

'Het spijt me, ome Dik,' zei Kraak. 'Ik weet dat u gelijk hebt. Ik ben te opvliegerig. Kunt u daar misschien ook wat aan doen ? Ik zal me dit keer proberen beter te gedragen.'

'Trek maar een kaartje,' zei ome Dik.

Kraak drukte op de knop, maar er kwam geen kaartje uit, maar koffie prut. Dat spoot gewoon op Kraak's broek. 'Ik heb het verdiend,' zei Kraak. Kraak drukte weer op de knop, en toen spoot er sinaasappelsap uit, ook op zijn broek. 'Bah !' riep Kraak, 'maar ik heb het verdiend.' Weer drukte Kraak op de knop, en daar vloog eindelijk een kaartje uit, maar het vloog door de hele kamer. Kraak moest er toen van alles aan doen om het kaartje te vangen. Toen hem dat eindelijk lukte en hij het kaartje in zijn hand had kon hij het kaartje niet lezen. De letters waren heel onduidelijk en vaag.

'Ik kan het niet lezen, ome Dik,' zei Kraak.

'Nee,' zei ome Dik. 'Het is de wraak van de kaarten over hoe je hen behandeld hebt. Ze zijn flink boos.'

'Toe nou, ome Dik,' zei Kraak. 'Ik heb me verontschuldigd.'

'Ik kan het niet helpen, Kraak,' zei ome Dik.

'Wat moet ik nu doen ?' vroeg Kraak.

'Wachten totdat ze afgekoeld zijn,' zei ome Dik.

Kraak wachtte en wachtte. Hij wachtte wel een uur. Toen kwam er eindelijk vanzelf een kaartje uit. 'Spoken, hè ?' stond er op het kaartje. 'Los het zelf maar op.'

'Ze zijn nog steeds boos, ome Dik,' zei Kraak, 'die kaartjes.'

'Tja, jongen,' zei ome Dik. 'Je hebt ze goed boos gemaakt. Kom anders morgen bij me terug en probeer het opnieuw. Laten we er een nachtje over slapen.'

'Kan ik hier logeren ?' vroeg Kraak.

'Maar natuurlijk, jongen,' zei ome Dik.

En zo bleef Kraak die nacht bij ome Dik logeren. De volgende ochtend was hij al vroeg op, en ook ome Dik. 'Druk maar op het knopje, Kraak,' zei ome Dik.

Kraak drukte erop, maar er droop alleen maar koffieprut uit de machine.

'Volgens mij is de machine, kapot,' zei ome Dik. 'Dan moeten we naar tante Helmes.'

'Wie is dat ?' vroeg Kraak.

'Oh, die woont dieper in het bos, nog dieper dan ikzelf, en die herstelt apparaten,' zei ome Dik.

En zo gingen Kraak en ome Dik samen nog dieper het bos in die dag, in Kraak's bootje, om naar tante Helmes te gaan. Het was wel een uur peddelen. Helemaal vermoeid kwamen ze aan bij het huisje van tante Helmes die aan de oever van de bosrivier woonde. Ze kwam direct naar buiten rennen. 'Ik zie het al, ik zie het al !' riep ze. 'Spoken hebben je apparaat in bezit genomen.' Ze trok hen direct mee naar haar huisje. Ze haalde ook direct een verband trommel erbij.

'Verband ?' vroeg Kraak verbaasd. 'Gebruik je dat voor kapotte apparaten ?'

'Ja, ja,' zei tante Helmes, 'maar het is speciaal verband.'

'Hoe gaat dat dan, tante Helmes ?' vroeg Kraak.

Tante Helmes begon de machine helemaal te omwikkelen met verband.

'Het lijkt wel een mummie zo,' zei Kraak.

Toen haalde ze er allerlei injectie spuitjes bij en begon het apparaat te injecteren.

'Eng hoor,' zei Kraak. 'Met die spuitjes.'

'Welnee,' zei tante Helmes. 'Daar knapt hij van op.'

'Het zal allemaal wel,' zei Kraak. 'Ik heb er geen verstand van.'

Na een tijdje haalde ze het verband eraf. Toen drukte ze op het knopje en er floepte een kaart uit.

Hardop las ze : 'Welkom. Je bent net op tijd. Het kaartspel gaat zo beginnen. Neem allen plaats en zeg wat uw probeem is, en we gaan aan de gang.'

'Ach,' zei tante Helmes. 'Volgens mij is er veel meer aan de hand. De kaartenbak van de machine is oud. Met dit soort kaarten kun je niet veel en jaag je iedereen alleen maar weg.'

'Dat zei ik hem al,' zei Kraak, 'maar hij wilde niet luisteren.'

'Er moet een nieuw kaartensysteem in,' zei tante Helmes. Ze schroefde de machine open, trok het deurtje open, en haalde de kaartenbak eruit, en verving het met een nieuw kaartensysteem. Het nieuwe kaartensysteem glimde heel mooi, en er zaten veel meer kaarten in. Toen deed tante Helmes het deurtje weer dicht en schroefde de machine weer vast.

Toen drukte ze op het knopje. Direct floepte er een kaartje uit. 'Lees maar, Kraak,' zei ze.

Kraak las toen hardop : 'Wawoetsedipan akoemoedoetsi Santanio Palero Kri Krak De Dik Makus, Ha Ha.'

Ome Dik werd woest. 'Die taal ken ik niet ! Je hebt mijn machine verprutst !'

'Nee,' zei tante Helmus. 'Nee, nee, hij moet nog opstarten.'

'Trek weer een kaartje, Kraak,' gromde ome Dik.

Kraak drukte op de knop, maar toen ontplofte de hele machine. Kraak schrok. Ook tante Helmes schrok. 'Ik denk dat hij gewoon te oud was, Kraak,' zei tante Helmes. 'De hele machine moet vervangen worden, en niet alleen maar het kaartensysteem.' En zo werkte tante Helmes uren na uren om alle onderdelen van de machine te vervangen. Het werd een geheel nieuwe ome Dik. 'Waar zijn de spoken ?' gromde ome Dik.

'Ik heb sinds ik bij jullie ben geen last meer van spoken gehad,' zei Kraak.

'Het is oorlog,' gromde ome Dik. 'Het ergste spook is het spook van ongeduld.'

Ome Dik had nu veel meer knoppen, en tante Helmes begon ze in te drukken. Ome Dik begon steeds meer op hol te slaan en begon woest om zich heen te slaan. 'Waar zijn de spoken ?' gromde hij weer. 'Ook een erg spook is het spook van de roekeloosheid.'

'Ga dan even rustig zitten,' zei tante Helmes.

'Ik ga niks rustig,' gromde ome Dik. 'Ik ben op oorlogspad.'

Maar ome Dik werd steeds woester en woester. Het werd zo erg dat zowel Kraak als tante Helmes op de vlucht moesten slaan. 'Snel, naar mijn bootje !' riep Kraak.

'Hij slaat totaal op hol !' riep tante Helmes. 'Hij is een woesteling.'

Kraak en tante Helmes gingen vlug het bootje in, en Kraak begon hard te peddelen. 'Laten we maar naar mijn huis gaan,' zei Kraak tegen tante Helmes. 'Wat is er eigenlijk met ome Dik aan de hand ?'

'Ik weet het niet,' zei tante Helmes. 'Hij is ergens door op tilt geslagen.'

'Misschien moeten we inderdaad meer geduld hebben, ook hiermee, en wachten totdat hij afgekoeld is,' zei Kraak.

'Ja, en de oorlog tegen de spoken is zwaar,' zei tante Helmes.

Kraak zuchtte. 'Ik wou dat ik kon helpen,' zei Kraak.

'Dat doe je al,' zei tante Helmes. 'Meer dan je ooit zult beseffen.'

Ze besloten er maar een nachtje over te slapen. Tante Helmes bleef bij Kraak logeren, en de ochtend daarna was er een mooie en kalme dag begonnen. Toen ze aan het ontbijt waren werd er geklopt. Het was ome Dik. Hij was inmiddels flink gekalmeerd. 'Nou, het is gebeurd, hoor,' sprak hij. 'Ik heb die spoken een flink lesje geleerd.'

'Goedzo,' zei tante Helmes. 'Je bent niet voor niets admiraal van het bosleger.'

Ome Dik glimlachte. 'Ze moeten het maar met me doen,' zei hij. Maar na een tijdje begon ome Dik weer vreemd te doen, en werd woester en woester. 'Ik denk dat het het alarm is,' zei tante Helmes.

'Ik voel me niet goed,' zei ome Dik.

'Ja, misschien het spook alarm,' zei Kraak.

'Waar zijn die spoken ?' gromde ome Dik.

'Ze zijn vaak onzichtbaar, dus ze kunnen overal wel zitten,' zei Kraak.

'Ik haat ze, die spoken,' zei ome Dik.

'Lees eens een goed boek,' zei tante Helmes. 'Er is nu ook een knop voor boeken bijgekomen.'

'Echt waar ?' vroeg ome Dik.

'Ja, hier,' zei tante Helmes, terwijl ze één van de knoppen van het apparaat indrukte. Toen viel er zo een boek uit. Ome Dik raapte het op, en begon direct te lezen. Hij las en las en stopte niet meer, en ging er zelfs voor naar het speciale leeskamertje in het huis van Kraak.

'Goedzo,' zei tante Helmes. 'Dat heeft hem flink gekalmeerd en nu is hij zoet.'

'Gelukkig maar,' zei Kraak.

Tegen de avond kwam ome Dik helemaal blij uit de leeskamer. 'Ik heb zulke mooie dingen gelezen,'

zei hij. 'Dat zouden jullie ook eens moeten doen.' En zo gingen ze alle drie de rest van de avond, en zelfs een stukje van de nacht, lezen. En van spoken hadden ze toen nog maar weinig last. Soms als ze dan nog eens een probleem hadden, dan gingen ze gewoon naar ome Dik, en dan drukten ze op de boekenknop voor een nieuw boek, wat hen leerde hoe met het probleem om te gaan en hoe het probleem op te lossen. Vaak waren ze na het lezen van het boek het probleem alweer vergeten.

Op een dag kwam ome Dik hen beiden ophalen met zijn nieuwe schip, en hij liet hen alle mooie plekjes van het bos zien waar ze nog nooit waren geweest, en toen gingen ze over de bosrivier helemaal naar de zee toe. Dat vond Kraak zo mooi dat hij er sinds toen hele mooie dromen over had. Ze beleefden zo een heleboel mooie avonturen, die ook in de boeken van ome Dik kwamen te staan. Iedereen kon bij ome Dik terecht voor advies. En vaak had hij ze dan ook een heel mooi boek te geven. Zo werd ome Dik een hele geliefde en hele beroemde admiraal van het bos, en Kraak was natuurlijk zijn beste vriend. Vaak gingen ze naar tante Helmes, de apparaten dokter, die vaak aan ome Dik sleutelde om hem nog beter te maken. Vandaar dat tante Helmes en ome Dik ook uiteindelijk met elkaar getrouwd zijn. Ook Kraak ging naar het huwelijksfeest in het bos. Het was een mooie dag, en er stond een hele hoge taart waar iedereen een stukje van kreeg.

Einde

De Poppenmakers

De poppenmakers waren lange insecten die hun slachtoffers injecteerden met gif door hun lange dunne angels als naalden, waardoor hun slachtoffers helemaal verstijfden en als poppen leefden voor de rest van hun leven. Daarom waren deze insecten genoemd 'de poppenmakers'. Het was een buitenaards ras, en ze konden ook in menselijke vorm verschijnen. Ze hadden vele kolonies gemaakt waarin hun poppen voor hun moesten werken als slaven. Eigenlijk veranderde alles met de komst van admiraal van Putten, hun grote vijand. Het was een man met een brede grijns die zich niet liet afschrikken of weg liet jagen door de poppenmakers. Hij kreeg die grijns omdat hij jarenlang in een diepe donkere put was opgesloten, maar toen hij eindelijk eruit ontsnapte en het daglicht zag had hij een brede grijns, en die is eigenlijk nooit meer weggegaan. Hij zag het als zijn levenstaak toen om vele anderen die in putten opgesloten werden gehouden te bevrijden, en zo bouwde hij zijn vloot. Hij leefde veelal totaal op het water, op zijn schepen. Hij was de schrik van de Baarse kust. Hij kwam zelf ook uit het Baarse gebied. Met een grote vloot van Baarsen heeft hij toen de kolonies van de poppenmakers overgenomen, en hij maakte de poppenmakers tot de roeiers van zijn galeischepen. Zo hadden ze geen tijd meer om poppen te maken. Als de poppenmakers dan hun straf als roeiers hadden uitgezeten, dan werden ze veelal aan de octopi en waterspinnen gevoed. Die waren erg groot. Admiraal van Putten werd zo een beroemde zeeheld die met de poppenmakers had afgerekend. Maar op een dag was er een grote storm op zee, zo groot dat de gehele vloot van admiraal van Putten met man en muis verging. Admiraal van Putten overleefde echter de schipbreuk, en spoelde aan op een geheimzinnig eiland wat hij niet kende. Aan de kust van het eiland waren overal zeemeerminnen, die admiraal van Putten nog nooit in het echt had gezien. Hij

had er alleen maar van gehoord in verhalen. De zeemeerminnen begonnen hem de wonderlijkste en mooiste verhalen te vertellen. Ze brachten hem toen naar een grot waar een oude vrouw woonde. 'Oh, die poppenmakers,' zei de vrouw toen ze van admiraal van Putten over ze hoorde. 'Zij zijn ook degenen die de storm hebben gebracht, als wraak, maar hier op het eiland van de zeemeerminnen ben je veilig. Ik heb ze gestuurd.'

'Wie bent u dan ?' vroeg admiraal van Putten.

'Je bent verdronken, lieve man,' zei de vrouw.

'Dus ik heb de schipbreuk eigenlijk helemaal niet overleefd ?' vroeg de admiraal verbaasd.

'Nee,' zei de vrouw, 'dat leek maar zo, maar je bent nu hier, in een andere wereld.'

'Wonderlijk,' zei de admiraal, 'hemels. Maar wie bent u ?'

'Ik ben wie ik ben,' zei de vrouw.

'En wie is dat ?' vroeg de admiraal.

'Zo word ik genoemd,' zei de vrouw. 'Het is mijn naam.'

'Wonderlijk,' zei de admiraal. 'Dus uiteindelijk hebben de poppenmakers me toch weer te pakken gehad ?'

'Door die storm ?' zei de vrouw. 'Oh ja, zeer zeker. Ze hadden je goed beet, maar zij zijn zelf ook in die storm vergaan.'

'En wat nu ?' vroeg de admiraal.

'Kunnen we even ter zake komen ?' vroeg de vrouw. 'Er ligt een opdracht voor jou.'

'En dat is ?' vroeg de admiraal.

'De poppenmakers zijn ook in deze wereld,' zei de vrouw.

'Wat kunnen we eraan doen ?' vroeg de admiraal.

'Kom mee,' zei de vrouw, 'dan laat ik het je zien.'

Ze leidde hem tot een zaaltje. Er zat daar een oude man aan een tafel.

'Jachma,' zei de vrouw. 'Hij is gekomen.'

'Gaat u zitten,' zei de oude man. De admiraal ging tegenover de oude man zitten.

'Ken jij de vierde stem ?' vroeg de oude man. Hij pakte een muziek doos en opende het. Er was eerst één stem, toen kwam er een tweede bij, toen een derde, en daarna een vierde. 'Het is zeemeerminse muziek,' zei de oude man.

'Wonderlijk,' zei de admiraal. De vierde stem begon toen steeds meer in een fluit te veranderen. Het ging door de hele muziek heen, draaide om alles heen. Het werd steeds wonderlijker en

wonderlijker.

'Dat zulke dingen bestaan !' riep de admiraal uit.

Toen veranderde de fluit weer in een stem en begon allerlei verhalen te vertellen.

'De vierde stem,' zei de oude man toen de muziekdoo's was uitgespeeld.

'Wonderlijk, wonderlijk,' zei de admiraal.

'Ik kan het je geven, in ruil voor je leven,' zei de oude man.

'Maar ik ben al dood,' zei de admiraal lachend, 'hartstikke dood, verdronken.'

'Nee,' zei de oude man, 'je leeft. Ik zie leven.'

'Ja, hier,' zei de admiraal. 'Waarom wilt u het laatste wat ik nog heb me ook afnemen ?'

'Je begrijpt het niet,' zei de man. 'De vierde stem is de steen van leven, het ware leven, waarvoor je je oude leven moet inleveren. Zo kan het vervangen worden.'

'Aha,' zei de admiraal die het eindelijk begreep. 'En hoe gaat dat precies ?'

'Volg de toverfluit,' zei de oude man. Plotseling verscheen er een toverfluit voor de admiraal en begon weer te spelen. De admiraal stond op, en volgde de fluit die naar een trap ging wat naar een gang leidde over een balkon, en dat leidde weer tot een deur. 'Vele kamers,' zei de toverfluit die toen de deur opende. Het was een lange gang met allemaal deuren aan weerszijden.

De admiraal volgde de toverfluit door de gang. 'Kies een kamer uit,' zei de toverfluit.

'Welke moet ik kiezen ?' vroeg de admiraal.

'Maakt niet uit,' zei de toverfluit. 'Ze zijn allemaal hetzelfde.'

De admiraal opende een deur en keek recht in een zee, en een golf sloeg naar binnen.

'Wonderlijk,' zei de admiraal.

'Een nieuwe wereld,' zei de toverfluit. 'Het is de wereld van de vierde stem. Die is voor nuance.'

'Aha,' zei de admiraal. Plotseling duwde de toverfluit hem naar binnen en hij viel over het randje van de deur drempel de zee in. 'Help !' riep de admiraal. 'Hey wat ? Ik kan vliegen !'

'Ha ha ha !' lachte de admiraal. 'De vierde stem heeft mij laten vliegen.' Ook de toverfluit vloog daar. 'Volg mij altijd,' zei de toverfluit, als het volgen van je hart, van nuance. 'Ik ben de vierde stem, en het laat je inderdaad vliegen en overal bovenuit stijgen. Dat is de enige manier om van de poppenmakers los te komen.'

Samen met de toverfluit vloog de admiraal naar een eiland in de zee. Het was een heel tropisch eiland, en het water was daar zo helder dat je dwars door alles heen kon kijken.

'Wonderlijk,' sprak de admiraal.

'Probeer het zelf nu eens,' zei de toverfluit.

'Wat ?' vroeg de admiraal.

'De vierde stem te zingen,' zei de toverfluit. Ze hoorden muziek en drie stemmen, en toen zong de admiraal de vierde stem.

'Zie,' zei de toverfluit, 'je kunt het best.'

Op het eiland lagen allemaal wonderlijke stenen die allemaal hun eigen stem hadden. Sommigen hadden een hele zachte stem, en anderen hele harden. De admiraal was in grote verwondering, en staarde naar de stenen, hield ze in zijn hand, en hij kon nieuwe werelden zien in de stenen. Ze waren zo doorzichtig.

'Wonderlijk !' riep de admiraal telkens, 'wonderlijk !'

Een steen met een hele prachtige zachte, diep doordringende stem zei : 'De steken van de poppenmakers brachten je hier, want hoe dieper ze steken, des te dieper je ontwaakt tot deze geheime, verborgen werelden.'

'Wonderlijk,' zei de admiraal, 'dus eigenlijk is het iets heel medicinaals ?'

'Uiteindelijk wel,' zei de zachte steen, 'maar eerst sterf je aan jezelf, want eerst moet je uit de valse schelp van je ego.'

'Maar alles wat ik zag was dat ze mensen tot poppen maakten, tot hun slaven,' zei de admiraal.

'Dat is alleen in de buitenwereld zo, in de oppervlakkige wereld,' zei de zachte steen, 'maar zij die diep genoeg gestoken zijn gaan van binnen leven, en komen tot onze werelden. En daarom is het zo dat een poppenmaker die te diep heeft gestoken zelf hierdoor sterft en wordt vernietigd, want zij zullen nooit tot onze werelden komen.'

Einde

Doosje met Geheimen

Met zijn voet was hij getrapt in een stuk glas wat op de bodem lag van het natuurmeer. Als troost mocht hij logeren bij zijn oud-tante, samen met zijn broertje. Maar er woonde een heel vervelend meisje bij zijn oud-tante in de flat die hem altijd plaagde. Ondanks dat had hij het reuze naar zijn zin bij zijn oud-tante, en vooral de lift van het flatgebouw vond hij heel interessant. Op een dag kwamen hij en zijn broertje vast te zitten in de lift. Zijn broertje drukte op de alarm knop. Het vervelende meisje kwam toen voor het raampje staan en riep : 'Laten we hen er maar in laten. Dan leren ze het af om telkens met de lift te spelen.' Hij was heel bang en had buikpijn. Even later kwamen er een oude vrouw en een man. De oude vrouw was erg boos, maar de man tilde hen eruit.

Bij zijn oud-tante gingen ze veel kaarten. Dan kwam er soms ook een vriendin van de oud-tante voor een avondje kaarten. Haar stopwoorden waren : 'Je zit de boel te verzieken,' als ze het aan het verliezen was, en ook zei ze telkens : 'Oh moeder, wat een piene, piene, piene.' Als de oud-tante er niet doorheen kwam met haar kaarten, dan zei ze vaak : 'Het is weer bar en boos.' Hij onthoudde deze zinnnetjes voor als hij het vervelende meisje tegenkwam die hem altijd plaagde. Telkens als hij het meisje tegenkwam of aan haar dacht, was het weer net alsof hij met zijn voet in het glas trapte. Ook voelde het alsof hij in de brandnetels werd geduwd. Het was als een gemeen insect wat hem stak, dieper en dieper, maar toen de logeerpartij voorbij was en hij weer naar school moest was hij haar alweer snel vergeten. Misschien had ze dan toch niet diep genoeg gestoken, anders zouden ze beiden sterven.

Het jaar erop ging hij weer, maar ditmaal alleen. Ze was zo anders geworden, vriendelijker. Maar hij wist dat hij op zijn hoede moest zijn. Ze nodigde hem uit om naar haar kamer te komen. Heel voorzichtig stemde hij toe, om haar toch een kans te geven. Ze liet hem een souvenir zien, een vreemd ding uit een ver land. 'Niet aanraken, hoor,' zei ze.

'Wat is het ?' vroeg hij.

Ze zweeg. 'Ik kan er niet over praten,' zei ze toen.

Hij bleef maar kijken naar het ding. 'Komt het uit het bos ?' vroeg hij.

'Alsjeblieft, stop erover,' zei ze.

'Maar dan had je het me niet moeten laten zien,' zei hij.

'Ga maar weer weg,' zei ze. Ze was ineens niet meer zo vriendelijk. Toen is hij maar gegaan. Ze wilde hem klaarblijkelijk dus wat laten zien wat hij niet begreep.

Het was eigenlijk een hele vervelende opmerking van zijn oudtante die maakte dat hij er niet meer wilde komen. Het jaar erop ging hij niet meer. Hij had verder nog wel goede herinneringen aan de logeerpartijen, dus ze had niet diep genoeg gestoken, anders zouden ze beiden sterven. Ze stuurde hem zo nu en dan nog kaarten, en hij schreef ook heel soms terug. Tot zijn grote verbazing kreeg hij op een dag ook een brief van het meisje. Het was een hele geheimzinnige brief, en hij voelde een kracht die hij nog niet kende, iets heel dieps binnenin. Ze wilde dat hij voor haar zou vechten. Ze

zei dat ze een doosje had gekregen met iets erin, weer een souvenir uit een ander land, wat zo sterk zou zijn dat het heel Nederland zou kunnen veroveren. Het maakte hem heel nieuwsgierig. Hij schreef terug en vroeg wat er in het doosje zat. Ze schreef terug dat het een geheimje was. Hij zou maar moeten komen. Met de trein ging hij naar haar toe. Ze was blij hem te zien en omhelsde hem. Op haar kamer liet ze hem het doosje zien. 'Hier, maak maar open,' zei ze. Hij nam het doosje en opende het. Er zat een briefje in waarop stond : 'Gefopt. Ik wilde je alleen maar zien.'

'Flauw hoor,' lachte hij. Ze was verder wel aardiger dan vroeger, wat volwassener geworden. Het jaar erop kwam ze bij hem logeren, en nog steeds ging alles goed. Ze besloten zelfs te trouwen. Maar tot een huwelijk is het nooit gekomen, want op een dag was ze spoorloos vermist en is nooit meer teruggevonden. Ditmaal was hij diep genoeg gestoken. Hij voelde zich van binnen sterven, en wist ook dat zij diep genoeg gestoken was dit keer om te sterven, maar wie dit op zijn geweten had en hen te diep gestoken had zou hierdoor zelf ook sterven. Alleen er was geen enkel spoor. Het was in die dagen dat hij weer besloot te logeren bij zijn oud-tante. Ze hadden inmiddels haar nare opmerking uitgepraat. Zijn oud-tante moest hem ook nog wat anders opbiechten. Ze had een afscheidsbrief gehad van het meisje, maar ze had erbij gezet dat ze het aan niemand mocht vertellen. Eerst wilde ze zich daaraan houden, maar toen ze zag hoe hij er aan onder doorging moest ze wel ingrijpen. Er stond in dat het leven niks voor haar was, en dat ze het bos in zou gaan in haar trouwjurk die ze voor het huwelijk had klaargemaakt. Ze zou dan net zo lang doorlopen totdat ze bij een bosrivier of bosmeer zou komen, en zou haarzelf daarin laten wegglijden.

Hij begon te jammeren. 'Maar waarom, waarom ?'

'Ik weet het niet,' zei ze. 'Ze had nogal vreemde dingen op haar kamer staan, hele duistere dingen, die kreeg ze van een oom die naar allerlei verre landen ging. Die oom zou haar ook soms hebben bedreigd, en hij heeft nog wel ergere dingen gedaan waar ze nooit over wilde praten.'

'Zou het doorgestoken kaart zijn, die brief ?' jammerde hij. 'We hebben nu in ieder geval een spoor.'

'Zou je eens aan haar grootmoeder moeten vragen,' zei ze, 'die kent haar het best. Ze woont ook hier op de flat.'

Zo gezegd zo gedaan. Zijn oudtante regelde een afspraak met de grootmoeder van het meisje, en al snel konden ze daar beiden een avondje komen.

'Ze zei dat ik het aan niemand mocht vertellen,' zei haar grootmoeder, 'maar haar oom heeft haar enkele keren verkracht. Toen ze klein was, en ook toen ze wat ouder was, en hij heeft haar ook bedreigd met een mes en gechanteerd. Ik denk dat het daar mee heeft te maken, dat ze er niet meer mee kon leven.'

Hij begon weer te jammeren. 'Zou ze nog leven ?' vroeg hij. Op dat moment kwam de oom van het meisje binnen. Hij had een getrokken pistool. 'Alle sporen van haar moeten uitgewist worden,' zei hij, terwijl hij schoot. En hij bleef maar schieten. De jongen en zijn oudtante gingen zo snel mogelijk het huis uit, hevig bloedend. Zijn oudtante wilde terug naar haar flatwoning lopen, maar zo ver kwamen ze niet meer. Ergens halverwege zakten ze in elkaar. Het laatste waaraan de jongen kon denken was aan de vreemde souvenirs van het meisje.

Einde

De Bloem

Er was een bloem die helemaal over de zee groeide naar een eiland. En velen gingen over de bloem om tot het eiland te gaan, want de zee was te woest. Maar de bloem had vele dorens om hen die over de bloem gingen te kwellen, en toen ze op het eiland aankwamen was het totaal anders dan ze hadden verwacht, want het was verschrikking na verschrikking. En zo werden ze kwaad op de bloem, en de bloem had een traan. En het was een lange, zwarte traan aan de rand van het eiland. En ze namen van de traan om ervan te proeven en het was bitter en zoet, en ze kregen dromen zo wonderschijnlijk dat het hen speet dat ze kwaad waren geworden op de bloem.